Boknandel
Kristianstad

Wise Konstapel 16/2.

Åre d. 2 K Persson

Hofslagare

FABRIKSMÄRKE

N:o 80¼

Wise konstapel 16/2

K Persson

Hilma Persson

Hoa den 7 febr 191

Pen fo
I mitt
Tro dld
Än de

Gosse
Eller h
Wiste j
Ja da

Ja m
du
När
Du
mig
Se d

Ja m
du
När
Pen
dig

Vise Konstapel 6/2.

H. Persson

Hofslagare

FABRIKSMÄRKE

N:o 80¼

Q L

Vise konstapel 16/2

H. Persson

Hilma Persson

Hoora den 7 febr 191

2.

Kärleksvisa N:1

Den första gång i världen jag dina ögon såg
I mitt hjärta en lanke där uppstod
Tro aldrig att i världen jag får kärlek för sen an
Än den förste som räckte mig sin hand.

Gosse om jag viste hvad du hade i ditt sinn
Eller hvad du i dina tankar bär
Viste jag du hade någon kärare än mig
Ja då reste jag långt bort ifrån dig.

Ja mins du hvad du lofvade eller mins
du hvad du sa
När vi sutto under himmeln den blå
Du lofvade mig ditt hjärta och du räckte
mig din hand
Sedan knöto vi förtroliga band.

Ja mins du hvad du lofvade eller mins
du hvad du sa
När du skulle bli käraste min
Den gick du ut i världen på att söka
dig en an

Och så stracks så upplöstes våra band
Ja
Ja uthaf Stadens gossar finns flera gossar
kvar Men min Johan den kaffer bort-
mist och du min kare Johan du har varit
alt min tröst Haf nu tack för hvad vänskap
som vi haft.
Hon hemåt vänder blicken tillbaka hem igen
Hem till hyddan där hennes moder bor
Och du min kära moder uti hyddan där du bor
Nu så kaffer jag bortmistat min vän

Och du min kära dotter gråt nu ej så svårt
Har du gjort honom något emot
Ack nej min kära moder det är penningar och guld
Som för evigt skall skilja oss åt.-

Ja rikedom i världen på silver eller guld
Har du ej att få vänta utaf mig
Men ett upprikthigt hjärta skall du finna här hos
mig Ja så länge här finns andra och finns lif.

Krigar visa N:2

Jag vill för eder sjunga nu en sång
Ehr att min tid den synes mörk och lång
Jag vaktad är lik fånger i sin cell
Men ändå sjunger jag min sång i kväll

Snart fyra år vid andra Göta gått
Och så med vården min ungdomstid flytt bort
Jag snart som åldrig uppå listan står
Och äldre blir jag för hvar dag som går.
Jag snart en grånad hjässa kanske bär
Och benen mig snart icke längre bär
Snart vill min flyg när alltläng är så bet
När kraften flytt och modet det är fält
Och hvad som gått att man en sådan blir
Så först och främst det här vid Wendes sker
Ty när man tjänat knekt i några år
Man som en hund blir jagad kärkpräs.

I unga gossar som i friheten går
Min vänlig och lyd jag vill ge ett råd
Låt bli da värvning på åre långa år
Det får ni ångra för hvar dag som går

Nej får i stället bort er vårdslöshet går
Nå den är slut så är ni fri därför
Sen kan ni gladligt resa hem igen
Till får och mor och eder lilla vän

Jag minns söndagen när jag varsnar tåg
Från far och mor och systrar som jag drog
Och till min vän jag sade adjö med dej
Han grät och bad och Edevin blev hos mig.

Han inga bönor hjälpte mera mer
Jag sade skaffa dej en annan du
I fall du tycker tiden blir för lång
Och dess jag kommer åter hem en gång

När minne steg från hemmet sakta drog
Med tårar i ögon vännen sist jag såg
Och aldrig jag förglömma kan den dag
På friheltstimmarn skog sitt sista slag

Det gör väl ont i tal om mitt öde
Men herre gud har mycket är mera värd
I bland svenska upprör Sveriges jord

Finns knappast en som ger ett vänligt ord

Vid regementet man herre ej gå
Som mången tror som aldrig det förstår
Ej där finns beställ i hundra tusental
Som alla skuffa åt en nya kvalt

I bland när tiden synes alltför svår
Så tar man sig på land en liten tår
Men strax hörs stänman som från ett vildt djur
Han är ju fullt sått honam in i bur

Och ingen maniska till mig tillåt in
Min mat igenom luckan får jag in
Knappt jag den fått förrän bakom mig
Att luckan stängs och låsens sättes för

Så får man sitta där i vagns dar
Där ej finns sol och ingen stjärna blir
Som till mig ler från himlens blåa fält
Betänk er själf en sådan dyster sält

Och är man nyfiken och till vännen går

Kanske i samma knipa där man står
Det är ej lönt om hjälp man nånsin ber
Ej större straff för knarge det sker
Men hvad gör det hur illa det mig stod
Då aldrig nånsin svika han mitt mod
Men se det märkt ut sjunger jag mis. säng
att friheten jag åter får en gång

Jag vill ej sjunga mer på denna säng
För kanske tyder ni den blir för lång
Jag vill blott nämna uti sista rad
Att åren gått blott månader två kvar

Edvards dödssång N:o 3

Farväl mitt hemland i fjällrik nord
Då Edvard kräfter på utländsk jord
Sin dödsdom modigt i ungdoms år
När dödens natt för hans ögon står

Farväl min fa fader mitt forna stöd
Som för mig bedrist med sin kyssa ro röst

Lejonbruden. N:o 4

I skimrande brudkläd så hvit som i snö
Står djurtämjarens dotter en blomskrud mö
Hon tvingas att räcka en främling sin hand
I morgon går färden till främmande land

De gästerna samlas men tid är det än
För Selma att träffa sin trofaste vän
Och sorgsen hon gångar till lejonets bur
Att läga parad af sitt älskade djur.

Hon sätter sig sedan där hon varit van
Och lindar sin hand i dess bäljande man
Men skaganas konung sin mildhet har glömt
Men Selma han smeker och viskar så ömt

Vi måste nu skiljas min brudtåg du ser
Hop tack för din vänskap vi träffas ej mer
Jag tvingas att räcka en främling min hand
I morgon går färden till främmande land

Och barndomens dagar jag minnes än nu

Då än jag var liten och liten var du
De flytt ej mera vid leksystrars fot
Du fått ej hennes smekningar tagen emot

Du blickar så grymt du mig säkert förstår
Wår kungen bara du men jag törkar en tår
Wår kungen för min brudgum mig kallar ju
Farväl då för alltid min trofaste vän

En kyss nu till afsked hon lejonet ger
Men vid gallret lejonet brudgummen ser
Med ensår dess saknad och mildhet förbi
Det reser sig påfligt i vildt raseri

Den väldiga svansen nu viftande far
Och Selma står dödsblek men fattning hon har
Att ropa och skrika var fåfängt beslut
Wid dörren står djuret hon kommer ej ut

Kom hit med en bössa nu främlingen skyn
Ett skott snart skall ända den blodiga lek
En dödstrysnad härskar genast han får
Han laddar men djuret hans mening förstår

Dödtrifflatt det reser i fängelsets bur
Will Selma försvara men vet inte hur
En dödsbestämd häxkar barmhertige Gud
I stycken slet lejonet främlingens brud

Och sedan det dricket den älskades blod
Det lägger sig neder med nedslagit mod
Wid bleknade liket och väntar på trust
Då sänder han tuvare som krastar dess bröst

J Persson

3

Hjalmar och Ingeborg N:o 8

Svenne nordiska hjältar de friade en gång
Till den huldu och sköna Ingeborg
Den utvalde hette Hjalmar och den andre
hette jarl Sven till vrede och harm fiska en
korg.
Mot mig Hjalmar på Sando vid midsom-
marstid att på hennegarden mot mig till rätta
stå Kunske jungfrun den sköna du skall
Öfverjäfrun bli När hon vika i fjärran det

Ut drog Hjalmar att möta den kärkare
så vild Men den sorj satt den skäna
Ingeborg Att med munnens hjälp säka
skydda sin vän Sorj hon anade dystra och sorj
uti vildaste kretsar flögo svärden omkring
Och det blänkte likt blixten i det öde
Hjalmar klyfdes och brynjornas stålhärda
ringj illröda vika för huggen och sti

Kort blev striden som örnen länge väntat på
Ett blod bad sig varmt och så rödt
Men den högstås lefde för att hälsa sin vän
Lätty ögentyg han var ju redan död

Wår välkommen var välkommen du
stormande vind För det långsamma skeppet
ute hamn Minns du sist när du lekte
vid hjältarnes kind Wår lätt hjärta
då varmt eller svalt
Wår välkommen var välkommen i du
stormande För det långsamma skeppet
ute hamn eller var hjältlyften döder när
du lägade dem i från Eller säg du när
blodet det rann

Men då kom där en stormvind framför
hennes kind Och den svängde likt fågeln
i skyn Men den vingen sägs var fågnad
af blod Ranska Hjalmar låg döder om
bord
Jungfrun kom dunade och faller ned till
jord Sj det gjorde hennes hjärta en stor sorj
Han satt hvilar den ungt lappare kämpen
i nord Hos sin skona och vän
Ingeborg

Svenskt Arbetareri Sång

4

N:6

Som säner af det gamla Nordens
Wi stolta kalla oss dess vän
Och därför Kännes vår kring jorden
Wår trohet lika som Sveriges jern
Men i den hetas stridens stund
Wi sjunga bäst med eldens tunga
Som flammar ur kanonens mund.

Till svears fall för Sveriges ära

Vi bröstar upp och bröstar af
Dit dundervagnarna oss bära
Där gräfves fienden en graf
Men om det heter det Kebonn tillbaka
Vi vika icke hänsyn ändå
Vår skuld är att bägge braka
och segern der och här dägna.

När stridens rödea bölja svallar
Och dånet flyger från håll till håll
Då blir hvert skott från oss som knallar En sång åt Ehrensvärd.
Cardell Vi skapades att lyften rensa
Och att hålla vakt vid Nordens fjäll
Och skänkast våra hjärtnar gränsa
Bestrålande af bruggdens sol.

Vi för vårt tvegna vapen bränna
Som älskarn bränner för sin må
Men icke nog all segern vinna
En krigare rätt och att då
I årons väg vi stupa gärna
Med tränarn och vårt svärd i hand

Då ropar alla var blomman ser
Och kärlek trösta förgängelser.
Men om den vännen jag ej kan få
Den tanken börjar för mig att slå
Men kanske innan du nästa gång
Får honom ilar i fridens tjäll
Nu vill jag sluta om vill jag dö
För här är sorger och bara nöd
Adjö min älskling kom mig ihåg
Som lyfter seglaren på mörkblå våg
Adjö min älskling lif glad och sällt
Bjud lifvets glädje till sista kvällt
Men glöm ej vännen med eldig själ
Evad dig händer farväl farväl

En vissner visa

N:o 8

Låg minnes du den alldra första gång
På pansarbåten Vi drogispelstolen
När du mig muntrade med dans och sång
Augusti aldrig jag förgäta kan

Wi då, dock under segerns stjärnor
För Oscar Andre och vart Land!

Seglaren

N=N

Det var en afton när blommen sven
Och vinden susade emellan gren
Hvar blomman visslade sina fagelsånger
Och markens grönska för bygd i sträng

En blick mot himlen jag sände dit
Hvad den var härlig hvad den var blå
Många tusen stjärnor som lindrar dit
Och lyser seglaren på mörkblå väg

Då tänkte jag liksom stjärnan där
Ett ljus är vackrast du seglarn är
Så vill jag följa min ädelstensstjärna
Och bli hans stjärnas var klarast kan gå

När allt omkring oss är lyst och klart
Jag vill för honom då vara allt

Då du mig kyste den trettiförste
Ombord på pansarbåten uppå redan

Sjömannens kärlek är liksom höstens
vind;: Då hjärtat tystnar och blommar
vissnar:: Men flickan blifver trogen
i sitt sinne

På lifvets hav ett skepp det gungar
där för fulla segel Hennes ärkestjerna
Så stolt förgyllande skeppsnamnet
bär

Det namnet skrifvet står uti mitt
bröst;: Då will jag vinka intill
mitt sista för vännen lilla med
följaktig råst

Och skeppet är namn kärleken på-
svann;: Det stolta skepp som på
böljan fair På lifvets gladjeflod på
Ocean.

Korgen jag åker från dig skiljas nu;:
Till din bekräftning Som en bortskänkning
Jag mot dig här och sedan lås däruppå

Kärlekens blomster gifvier jag mina
vän:: I gröna lunden Den är
förbunden Vid fågelns kvitter i
Himmelen. Om inga vidare skall vårt förbund
stå mua vanna hyssan du då mig skyssan på ä ac men din min vän bi
det ej så. I en dröjde dä - 2 länge ä ä, du kone åden a fo aj gråtan fy ä din pann
fö ell vila på. Jafen reste du ifrån din lilla vän ätt först med
snälla tryckt till dittt hjärta, du mig bevis gav uppå kärleken

När du skall fria

N=9

När du skall ut o fria så tag dig ingen
gammal må för billra pina o dåst
Hon gråtar hela natta och fräser som
en katta Ack aj akta dig för den
Ack aj akta dig för den tag inte den till dinvän

Å friar du till en fröken det kostar så
mycket för månaden att köpa siden åt
dess Hår paan ska ha krås ringar mang
a både sju o nie o länga Ack aj akta dig
för den Ack aj akta dig för den tag inte den
till din vän.
O friar du ta ena enka ho skriker och
skäftar om sin forrige man å det
blir dig till skam Hon sitter vid
spisen å gråtar och gör så stora
Ack aj akta dig för den Ack aj akta dig för den tag
inte den till din vän
Men friar du till ena jungfru eranätter
ena täcker Ena stickorande ras den du
får sopra hos A faller pan i ditt
tycke Så gena kärleksbrygga A ta då den
Så ta då den så ta då den till din vän

Ringdals klippa

7 N=10

Vid Ringdals klippa vid Ringdals älf
där satt ett dalkarde par
Men dem emellan där ran en brusande älf
Och därtill en liten grön äng.

Så störtar hon sig utför klippans brant
Hon tänkte att simma i land
Men mitt uti åffen där drunknade hon
Hon kunde ej simma i land

Så kom där en gammal fiskareman
Som styrde sin julle mot land
Säg mig du gamle fiskareman
Hur mycket små fiskar du fått

Ja fiskadt det har jag hela natten lång
Men ingen små fisk har jag fått
Men ett iskallt lik har jag dragit i land
Som vilat i sjöbäljans famn.

Då log han den ringen ut av sin hand
Och satte den uppå mannens hand
Tag den du gamle fiskareman.
Och bringa en hälsning i land

Ja hälsa min fader och hälsa min mor
Och hälsa mina systrar de små
Säg dem att jag vilar i sjöbäljans famn
Och har fått lilla vännen i famn

Hill hem? N:o 11

Hill hem är så ringa men ändå gott
Det tråd att min själ är bunden
Annars så är jag så nöjd med min lott
Som själfvaste prinsen i Rom
Tör det lilla jag kan det försäkra jag
Ty skrået är smått

Om hustru jag äger och den som är snäll
Och tillig och glad att se
Han är log mig kanske från morgon till kväll
Ej löfning en enda minut
Han stickar sin strumpa han syr på
Han sjunger sin visa

Om pojke kanske jag äger så lind som ett lekat
Och ryslar gerasio som han vill
Men jag vill ej kasta det minsta emot
Ett kasa ett par små skyttar till
Men om jag får leva ännu några år
Så kanske jag får

Jag minnes den dagen då satte vår bo

Det var jeu en sotte bröds dag
Med två tomma händer stod gummorna
Med två tomma händer stod jag
Men nu ska vi ete ha inte sant
Och det som är grant

Långt borta i rummet där står en divan
Min gumma kan kallar den så
Men annars så är det en soffa af gran
Brunmålad klädd under ock på
Sitta en och gäspar ej stoppe numa ha
Men skälmen är bra

Det är uppå söppen som dalom jag har
Som går själfvaste tiden förbi
Två sidan af den långa samma kvar
Med kungen och drottningen i
På golfvet en matta af skinnet och stå
Att skälla sig på

I köket där har jag en hylla så bred
Med två dussin koppar och fat
Därunder två skåp det ena för ved

Det andra innehåll för mat
Men för det mesta det ganska det är
Att tomma de stå

Jag har ibland andra förträffliga ting
En säng anbunat guddelin
Där gumman min hänger ett speglakan
Jag tror af en grande garden
Men hela tillverkningen tar sig till slut
Rätt angenämt ut

Ett bord med två skolar jag har och därtill
En öppen en spegel af glas
Där kan jag betrakta mig när jag vänder
Såväl i profil som i fras
Och dessa mitt allt det dispenserar jag på
Ty skräpet är mitt

N=12 Hulda vid Grafven.

Kom flicka in på en Skogskogård
Där står en graf och en minnesvård
Och invid grafven en flicka står
En blomsterkrans pryder hennes hår

1.

Hon ser mot grafven med tårfull blick
En suck ifrån hennes hjärta gick
På grafven synnes hon digna ner
Och lyssnar en bön hon till Herren ber

2.

O, Herman Herman du har flytt från mig
Förr hvarför fick jag ej följa dig
Du var den vännen som Gud mig gaf
Och nu slumrar du i den tysta graf

3.

Snart jag tränpat ut denna tårdal har
Och jag får dig åter ty ingen är
Och hur tyckligt blir jag då
Då jag dig Herman får åtnjuta

4.

Du västanvind som mitt sällskap är
Du vet så väl hvem jag talar här

Du skall ej länge mig sörja se,
Men hälsa hem till min fästmö

5.

Jag band en krans i en lummig lund
En graf jag prydde med denna krans
Den har jag burit uti mitt hår
Ett minne ifrån min ungdomsår

6.

Och här de Fågelns första sång
Till hvilken vi lyssnat mången gång
Och västanvinden hennes hälsning bär
Hon är ej mer endast dröm dröm

Tibbon

Gubben Gumman, Byorna och
Ugelkottskinnet

N=13

Och gubben han sade till gumman sin:
Vill du sätta en lapp uti byxan min
Uti ändanom uti ändanom
Eftt uti byxorna i ändanom

och gumman hon köpte ett sigetkatta (Kisa)
Alla hussa hoppas de vände hon inn
uti ändanom, uti andanom,
Alt uti byxorna i andanom.

Och gubben han sprang och skrek och svor
Han trodde att hin uti byxorna vor
uti ändanom, uti ändanom,
Att uti byxorna i ändanom.

Och gubben han tog sina byxor och gick
Och nu må ni tro att kärringen fick
uti ändanom, uti ändanom
Alt för de byxorna i ändanom

Ek Persson

Fiskar-vals från bohuslän
N:14

Kom fiskarpiltar sjung en sång.
Kom sjungen alla på en gång.
Sjungen om skärgårdspiltar och jantan en hustig tös
Uti vårt friska bohuslän

Jäntan hon ä så glad och vän,
Fager han går bland Kligpdalens blommor
och trän:: Där dansar jantan med sin
pitt, fallera, myser kärlek mitt fallera
Mot sin lille vän::

Där seglar fiskarn käck och glad.
Där tar han sitt i nät och rad.
Där uti klara saltsjön vid snaeksstrandkant
ett bad. Där seglar män med mod i sköj
Kram öfver vådlig västerväg.
Aldrig i vårbon käcksare sjöman man säg.
:: Högt upp på vågens brusa ryggj fallera
Fiskarn gunggar bryggj fallera
I sin klasterbåt

Fiskarn far i fjorden in.
Munter och glad uti sitt sinn.
Båten är full af makrill och nillling och kolja
Nere på bryggan spelemän står,
Friskt liksom vinden dansen går
Pillten så mangen smalkoss af jantan sin
:: Och jäntan myser helst och mitt fallera

Akot sin kära pilt, fabdera,
uti bahuslan::

Uti den lungna lördags natt
Hörs utat papret glada skratt
Marelt med blåa skimmer vid breggan
ses skimra matt.
Dyningen rullar mjuk och lång
Brusar vit stranden som en sång
Hvalfver sig sakta och lång ibland slenar och lång
Klar månen skiner på var strand, fallera,
Öfver hafs och barg och fjäll
uti bohuslän

Th Persson

Gjänarinnornas vänsta

N=15

Här ser ni en jungfru af nutidsfasson.
En jungfru som tillhör organisationen.
I misstän Er om mina fruar I tror,
Att man kan behandla en sån som ett kjon.
Ney Gjänare, Gjännarinnan, Gjänix,
Den femman, se ja, den femman går miss.
I misstarn er om fruar, I tron
Atten man kan behandla en som ett kjon

Figuren är välskapt och formen går ans
och bysten är fyllig och foten är grann,
Tror ni att jag vill ha den krokig och sned
För nöjet att bära upp klenkot och ved
Ney Gjänare, Gjännarinnan, Gjänix,
Den femman, se ja, den femman går miss.
Tror ni att jag vill ha den krokig och sned
För nöjet att bära upp klenkot och ved.

Men nu är nud i organisation,
har blifvit en jungfru af nutidsfasson,
Arbetar fem timmar men blott ned jag vill

och om man befaller, jag svarar hastigt:
Nej tjänare. tjänarinna, tjänix,
den femman, se ja den femman går nixe,
Jag nu är jag med i organisation,
har blivit en jungfru af nutidsfasons.

Jag ligger till nio och stiger först opp,
när jag har på sängen fått kaffe med dopp.
Sen sysslar med tvätning och städning och bröd
och om han befaller jag svarar till det:
Ner tjänare tjänarinna, tjänixe.
den femman se den femman går nixe.
Jag ligger till nio och stiger först opp,
när jag ~~sätt~~ på sängen fått kaffe med dopp

Då så sätt berättar jag mina lidhag,
tvistat ogrannsrude intill den dag
Då jag får ett barn och en man och att barn
men ratar mig menar, då svarar jag fast:
Nej tjänare tjänarinnan tjänix.
den femman se den femman går nixe.
En för detta jungfru af nutidsfasons,
tål inte nån myndig, befallande tonar

Här landshöfdingsfru tyckte inte just om.
att får till en jungfrufödening det kom.
Det säga att han skäfvar att sprängs i tu,
men det skall ej lyckas för landshöfdingsfrun.
Nej tjänare, tjänarinna, tjänixe.
den femman se den femman går nixe..
Ännu har jag haft att om ej höfdingskan
sig bättrar, så skall hon få sitta på f.n.

Malmö-pas de renatre n:o 1.
N=16

Hej och hoppsan pojkar Roligt ska vi ha
Hvar och en ska ruta sej och hvem nyggt och slå.
Pluringar ej fattas vi ska på gulej
Ingen, hör ni pojkar får nu skäpna sej.
Jag din rynka med dig dudin grabb,
Om han inte vill få ~~skäpna~~ hennemed la
Hejsan pojkar Kåli ni kara nu2
Ungan å spart oppe bugna ei bör då

Länge August, Gocksam, Abraham Trumpe
Pettersson tyckstakel, Magnusson å Tjock

Wänigca Rosa Månsson Tass fruerist,
Sässlöse Gustaf Rudolf Pettersvist,
Oskar Byxelås, Frans må svullen trut,
Pilleräfsen vorsmelön och Pelle mö sin snut.
Hejsan Pojkar så bara mår
Ängan å snart oppe lugna er för då.
Runkiga Gustafa och Lapriska Rask
Svarta Anna, Gretta Stina och Charlotta Rask
Lille tå och Store tå. Selma Lindenkvist.
Kvastaskaftet, Mari Krull och Karolin garvist
Gula hanna, Knyde, boss Mari,
Generalen doggen och Röbbariga Sofi,
Hejsan Pojkar å ni bara mår.
Ängan å snart oppe lugna er för då.

Nu ska ni fästa på Johannelund,
Hvar och en så glad i hågen där vill varaskvund
Konjaksplunten med ni uti fickan ta
Föfen liksom groggen smakar alltid bra.
Sen så kysser man ju flickan sin
Som blir rusig utaf kaffe och vin
Hejsan pojkar å ni bara mår
Ängan å snart oppe lugna er för då

När man så af kärlek kämer sig så stark
Tar man tilla stumpan med och går till Folket,
Dark. Svänger henne där i valsens yra ring
Tallia hon ompall. så gör det ingenting
Kyss på dansen båa man alltid ha.
Herregud hvad denna kyssen smakar alltid bra
Hejsan Pojkar! å ni bara bara må
Ängan å snart oppe lugna er för då

Skrifligt är där uti Henriettes
Lifvadt på Apolla par man också må ni tro
Folkets Hastiater går nog också ann,
Sig man der så glada stycken spela kan.
Sen på Biografen in man går
Där man fastligt nyttigt mycket vackert
Skåda får. Hejsan Pojkar å ni bara må
Ängan å snart oppe lugna er för då.

Slutskriften af Hofslagare
Wise kantapel vid 2 katt

Th Persson

17.

Skaffmannian

N=17

Sand skaffen vardt en skallbräng den bachum vi så gärna hum valönar sina båtar hem allt får den Finna skjärna inget dagers synes än skjärnarna på hemmeten de blånba?

2/ de två di vara kunta de bachum vi så gärna de vara kvarandra båta allt får den Finna skjärna inget dagers

3/ de två de vara vanta de bachum vi så gärna de vara båt smala och smärta att får den Finna skjärna

4/ den hemta den var Upprebga den bachum vi så gärna den rider skälfna skaffen på allt får den Finna skjärna

5/ bunden heter Fjäubim den bachum vi så gärna han bjuder ass alla skjärn allt får den Finna skjärna

6/ kustran heter vara den bachum vi så gärna han bjuder ass de blara allt får den Finna skjärna inget dagers

7/ vanen heter båten den bachum vi så gärna han bjuder ass på gåben allt får den Finna skjärna?

8/ Dalbern heter arma den bachum vi så gärna han bjuder ål af bunna allt får den Finna skjärna inget

9/ pigan heter skära den bachum vi så gärna han bjuder Upprebna allt får den Finna skärna inget dagers synes än skjärnarna på hemmeten de blåmba

10/ nu slå vi ut med denna vagg nu bachum vi så gärna dar Byssen så ut vard skagg allt får den Finna skjärna inget dagers synes än skjärnarna på hemmeten de blåmba.

öfver skärgården

11/
nu backarn vi' går denna skärg nu
backarn vi' så gärna ser reser vi' till
nästa gård att får den gröna skärgen
ingen dagen synes än skärgarna på
Hemmeln de blåaste o

12/ får mått och skryck nu backarn
vi' nu backarn vi' så gerna ser
hjärter vi' alla ajä' gadnall att får
den gröna skärgen o ingen dagen synes
än skärgarna på Hemmeln de blåaste

13/ nu reser vi' från denna gård
till nästa gård: vi' komma igen
i' dag om ett år: i' nu: i' nu i'
jämförelsen gamla backarn as kunde vara
en gång jul om året vasar
jämförelsen jul ännu o slut

skriven af Johan Persson Skrikjärnsbud

Renvinets lof.

N:18

Stell nu fram ur hjälla svalen
af den dunkla röda färg
Klär vid glänsande pokalen
fyld af ädla drufvans märg

Ty blott-renst vin vill jag dricka
nöjd och glad i samma stund
Då mot mig dess pärlor blinka
från pokalens vida rund.

Under sprången sot förbända
färgas druf-van ej mera röd
Och champanjen eldflod tänder
i mitt bröst passionens glöd
Och mitt öra milda ljusa
likt ett valthornsmelodi.

I min barndoms fröjd och gamman
som min mun af älderman var
Detta vinet band mig samman
med så många trogen vän.

Och därför när mig döden naltkas
och min kropp blir lagd i skrin
så denna dikt ja låt mig svaltkas
af det ädla svenska vin

Emil G.

En Sjömans visa
X1) N=19

En visa jag önskar att sjunga
Det var endast om en ung sjöman
Som med strålande ögon emot bölgorna han ser
Och uti hjerta åt lilla vännen ler.
X2)

En sjömans han har vist ingen glädjefull dag
Som skall ut på det stormande haf
Ty på skeppet der gungar han sig af och an
Och i fjärran uppå stranden går han af.
X3)

Ack min vän dröj nu inte så länge.
Du har ju ämnat att resa från mig,
Ja du har ämnat att resa långt ifrån mig bort
Men du kommer väl igen innan kort.

Skriften är af H L

Men det dröjde väl inte så länge
Förrän flickan hon sökte sig en
Ja hon skaffade sig i stället en annan vän
Som så lätt uti ungdomen kan ske.
X5)

När sjuåren de voro förgångna
Se då kommer den sjömannen där igen
Och han ville så gärna uppsöka sin vän
Den han hjärtligen älskade väl än.
X6)

Sedan gångar han sig neder till sjöstranden
Där han fick skåda sin förrige vän
Där hon gick och spatserade arm i arm
Med en annan vän det Draudse kan försant
X7)

Minns du ej i den lövaika lunden
Där vi knöto vårt kärleks förbund,
Och den kyss som du stal uppå min rosenröda mun
Bär ett vittne att till denna stund.
X8

Sedan togo de varandra uti handen
Där de stodo vid sjöstranden
Och de lovade varandra med hjärtat och med hand
Att de aldrig skulle lösa dessa band.

Då så tager hon sin dolk utur skidan
Och sticker den i bröstet på sig själv
Men det är endast för din skuld du min otrogna vän
Som jag i ungdomen förkortar mitt liv.
T 10

Då tager hon dolken ur såret
Och hon lägger den på hjärtat så tungt
Sedan gångar hon sig neder till det stormande hav
Där hon ämnar att bädda sig sin grav
T 11

Först så skriver hon skuld upp till sin fader
Att hon ämnar ej att komma dit mer
Sedan kastar hon sig ut i sjöbölgorna de blå
Där hon ämnar sjömanvännen återfå.

Slut. H. P.

Hilmas visa N:o 20

Vid afgrundsbol av klasshanden
Hilma med sin lute satt
Solen sken på himlaranden
Sjönk i vågor och det blev natt.
T 2)

Hilmas blickar följde vågen
Följde sakta solen hoppe.

Med tår i ögat, sorg i hågen
Hon tänkte på sin älskling blott.
T 3)

Naturen vilar lärkan lystnar
Duvan är vid makens bröst.
Näktergalen glädtigt lyssnar
Uppå flickan milda röst.
T 4)

Nog ved jag vad jag ville varsg
En liten blå förgätmig ej
Jag ville blomstra, blomsta bära
Beständigt finnas på din stig.
T 5)

Ack minns du här prästens ord
Då oss vår första kärlek drev
Vi knöto ömma kärleks banden
Just då mitt hjärta fångad blev.
T 6)

Minns när du mitt hjärta snärde
Och min första kärlek vann
När sedan du mig älska lärde
Blev du min dags förtjusande.

Men var ser jag dig väl åter
Du som mig evig troheld svor.
Du ser ju icke hur jag gråter
Och du glömmer var jag bor.
† 8)

Men jag måste gå att lossa
Dessa band som fängsla mig
Tyssne att du så kan krossa
Den som andas blott för dig.
† 9)

När jag skall i graven gömmas
Och din bild jag med mig får
Må ej dessa orden glömmas
För dig jag levde, för dig jag dog.
† 10)

O, säg mig vad är som där flyder
Är det silversvanen hvit
Nej, ack nej, det är det icke
Det är Hilmas kalla lik.
† Slut †

Ålvsborgs visan — 11 N:r 21

Den blomsterprydda gondolen gred
Ut över ålvsborgs bålgor ned
Det var så kenskt i den mörka natt
En flicka skön vid rodret satt.
† 2)

Kring pannan bar hon en lagerkrans
Beprydd med stjärnornas milda glans
Hon sjöng om vännen så ljuv och kär
Som uti ålvsborg fängslad är.
† 3)

Men Herman hörde den stämman klar
Som genom järnbeslagna fönsten for
Hallå, han ropade i min sångarvän
Nog känner jag din röst igen.
† 4)

Jag haver mördat ett barn för dig
Men du kunnat väl ha förlåtit mig
Ty, kärleken den är lika stor
Hos fången som uppå ålvsborg bor.
† 5)

Skall sitta inspärrad i en bur
Så klagar fången och jag arma djur.

Min Sigrids öden jag dela må
Min grav skall bli sjöbäljan blå
+ 6)

Sen skall jag liksom en vålnad gå
I bland de vilda skären grå
Min Sigrid uti ett annat land
Hon tryska skall min trogna hand.
+ 7

Sången kan uppå Älvsborg sitt
Tillvisses han rymde däribrån ennu
Och störta sig uti böljan blå
För att sin Sigrid återfå.
+ 8

Stormen ryter och åskan går
Och böljorna emot Älvsborg slår
Det blixtrar till och sången säg
Sin sångarvän i böljan låg.
+ 9

Mången gång uppå Elsborg sen
Man haver hört den stämman ren
Och denna rösten man känd igen
Ty det var sångens sångarvän.

Slut

Den Italienska flickan N:o 22

Vid Italiens nejder, där min wygga har stått
Ack min barndom hur lycklig den var
Där jag ägde ett hem vid den stilla flod
Och där jag hade, både fader och mor.
+ 2)

Jag strövade kring, full av frid och av fröjd
Kring dalar och blomstrande fält
Där sjöng jag minnevisa, var glad och så nöjd
Mången gång under himmelens tält.
+ 3)

Nu har jag ju fyllt mina femtonde år
Vid rika på väsling ar nog
O jag minns detta redan det tjärde år
Då min fader på slag fältet dog.
+ 4

Ack min moder hon lades på bår inom kort
O den dagen den glömmer jag ej
Och längt sen de buro hennes kista bort
Och hon myllas i grav inom kort.
+ 5

Ack hur gubb det är sant sköna vinterlig må
Ler skön drömmande sommarsols glans.

Och här vill jag leva, och här vill jag dö
Om inte Italien kanns — 6)

Jag drömde på glad lilla flicka så ny
Som från dockorna visslid helt nyss
Då helt plötsligt min tjugonde födelsedag
Jag bevekte genom en kyss. 7)

Och den lyckan o säg mig var finnes väl den
O den flyr mig så vild över allt
Ty för den som på jorden ej äger en vän
Städse livet är ödslig och kallt. 8)

Så farväl då min barndom min drömvärld så ljus
Att lobrig mera jag skäda dig får
Men jag vaknat ur drömmarnes ljuvliga rus
Och jag fäller en saknadens tår.

Slut.

Kärleks vis a 1 N:o 23

I ungdomens blomstring, jag satte min tro
Min tro till en flicka så skön
Men uti hennes hjärta blott falskhet fann bo
Av Gud får hon en gång sin lön.

Du sad du mig älska men det var ej sannt
Du talte blott falskhet för mig
En börda så tung får jag bära alltjämt
Men järna jag bär den för dig. 5)

Vid tjugo års ålder förskuten jag blev
Av vennen jag älska så ömt
Jag tänkte då genast att skriva ett brev
Men tårarna hindra mig jemt 4)

Den brinnande kärlek som tändes i mig
Den slår i mitt hjärta än kvar
Men bästan jag nu är förskuten av dig
En vän uti himlen jag har. 5)

Så sök dig en annan som rikedom har
Och lev så med honom förnöjd
Vi skola i himmelen slå som ett par
För herren med glädje och höjd. 6)

Så beder jag herren att kan mätte snart
Mig taga från jordlivets gryus
Den kärlek som finns på jorden alltjämt
Den släktes som brinnande ljus.

7de 1P. En kyss jag dig sänder om du nu mottar,
Den ilar så tryggt och så varm,
Om du till mig kommer, får du stanna qvar,
Jag vill sluta dig inntill min barm
X

Sorgfri och Glad N:o 24

v1) Hon växte i torpet i susande skog
vad liljorna doftade det visste hon nog
Hon visste vad fogla'rn i lundarne qvad
Och ginge hon var hon sorgfri och glad
X

v2) Men tiderna gingo en fästmannen hon fick,
En yngling så stolt i sitt krigiska skick,
Hon tog honom gerna hon dröjde ej alls
att lemna famna hans hals
X

v3 De skulle ha gift sig men friden tog slut
mot Staren i Ryssland drog konungen ut
med Gustaf den tredje drog gossen istad
men änn var hon sorgfri och glad.
X

v4 En dag uppå tjänst man hårdvarne band
ett budskap der kom ifrån främmande land
Det visan om Finngal från tärnorna gick
Det sades att gossen var död
X

v5) Hon stod der så röd bland de vajand ax
hur fort kan hon frågade bävande strax
han väjde sig manligt i hulornas bud
då blef hon så sorgfri och glad
X

v6) O bädden bland skylar på grönskande äng
Hon sade i tårar min trudliga sång
Hur gutten att få slumra i sveden i bröd
I gyllene skönbernes tjäl

T

Hon lade sig neder o sömnade gott
På bädden hon bars inn i stugan så kall
Hon log inn i döden man viskade röst
Att aldrig sågs vackrare skönd.

T

Och tärnorna sjöng o på grönskande gran
Här vilar vi hållo så hjärtligt dig av
Du band på din hårve den visan du kvad
Men ännu var du sorgfri o glad.

Slut

En visa N:r 25

En visa vill jag sjunga, den handlar om en rasker dräng
Som nu skall ut o resa, men komma skall igen
Han komma skall, han komma skall igen min vän
Han är så röd om kinderna, han är min ädla ros.

+ 2)

Hur ledsamt är det inte, att ta sin lilla vän i famn
Som nu skall ut o resa, långt bort till fjerran land
Där fåglarna, där fåglarna på kvistarna
De sjunga om förlovningen emmellan dig och mig

+ 3)

Mamma sitter o gråter, för jag vill gifta i år
Men lever jag till våren en annan vän jag får
Jag dröja, vill, jag dröja vill ännu ett år
Jag är ju knappast sjutton år, det fyller jag i år

+ 4)

Pappa är så vreder, när jag till lilla vännen går
Men han har gjort detsamma i sina unga år
Ja lika glad, ty gånger jag till vännen min
När aftonsolen sänker sig, på himmelen den blå.

+ 5)

Har någon lust att veta, vem denna visan diktad har
Så har det gjort en flicka från Småland var.

Ja små, ja små, ja småland är mitt sälla land
Spatserande om kvällarna, spatserande på bal.

Slut

Kärleks visa N:r 26

Hör du min lilla flicka, jag sänder dig en sång
Förlåt mig att jag frågar, just nu för första gång
Tralla trallalalala
Förlåt mig att jag frågar, just nu för första gång

+ 2

Jag vill dig med mig hinda, det ljuva kärleks band.
O ömmaste min flicka, kom, räck mig så din hand. Trallala
Ty du i mina Dankar så länge svävad har
Hvart hän du än må ilar, där blir du ständig hvar. Trallala

+ 3 + 4

Jag ser ditt milda öga, o så din röst enkind
Jag kunde mig förnöja, ack om du voro min. Trallala

+ 5

Nu stundar ljuva sommaren, då fågeln med sin sång
Han svar sig i världen med sina nöjen många. Trallala

+ 6

Här är den falska världen, hur lätt det för sig går
Att för en yngling fela uti sina unga år. Trallala

Lynd

Jag har fått det erfarit, jag glömde bort min Gud
Och lydde ej förmaning, jag bröt det sjunde bud. Prall
+ 8

Ung kjälpe alla ynglingar, som uppa jorden går
Glöm icke eder skapare, i edra ungdomsår. Prallala
+ 9

Snart äpplet tar sin mognad, och löven faller av
Så mången vacker flicka får vila i sin grav Prallala
+ 10

Nu slutar jag min visa, till dig min lilla vän
Med ett upprikligt hjärta, vill dig giva än Prall
+ 11

Förlåt mig att jag vågar så här begära dig
Ifall du är trolovad och lycklig önskar dig. Prallalla
Lalilala Ifall du är trolovad så lycklig älska dig.

Slut

Förgät mig ej av N:o 27

Jag blommar ner vid stranden, av silverbäckens sand
Försänkt i stilla drömmar, jag stod på enslig strand
Så givt jag drömmer om tiden, som se mitt öga blå.
Och lät mig sakta viska En bön till dig också
Förgät ej himmeln den skönа. För jordens stoft o mull
Förgät ej den dig älskar. För världens gods och gull.

Slut.

Flyg sångens vita gifva duva flyg. N:o 28
Bort till din älsklings vana järlo smyg
Flyg fri som lärkan i den blåa sab.
Flyg med en hälsning ifrån djupa dal.

V2 En främling satt jag där och hörde nyss
Hur liten fjäril tog sin avskedskyss
Från rosen i mitt hjärtas fria dal
O fladdrade så fritt i djupa dal.

V3 Då tänkte jag ach om jag hade här
Den som jag av allt dock har så kär
Då skulle jag som fågeln sjunde nyss
På läppar kära trycka kyss på kyss

V4 Där sutto tvenne duvor i sitt bo
Om kärlek kvittrade om hopp o tro
I deras hjärtan fanns ej sorg ej kval
Der levde sällt och glatt i djupa dal

V5 En fågel hörde jag som sjöng så ömt
Densamma sång jag i min barndom drömt
Det var helt visst en liten näktergal
Som byggt sitt sommarslott i djupa dal.

27.

Då tänkte jag, ack om jag kunde så
Uppå min harpa dessa toner slå
Då skulle jag i djupa drömmar sälla
Om tro och kärlek sjunga varje skvälla.

Slut

Resedan N:o 29

Blomstrar i ses vala lunder, Där du dväljes obekant land
Dig jag sjunger dolda under. Främling från ett bättre
T 2

Solens stråle icke tänkte, Med sin purpur dina blad
I bland gräs en du dig gömde. Steg ej fram'd bland blommors ruod
T 3)

Fast du ej av tjused smeker. Bor en helig eldd i dig
Och din själ som uttryck nekas, blommar stilla inom dig.
T 4

Lova o dess är att lida. Tjuft du andas ut din bön
Glädd dig blomma glädje spridar. Bättre är an vara skön.

Slut

Jasminer N:o 30

1 De komma mig att tänka på bleknande kinder
Och de glänsande ögon som se mot himmelen blå
Och det är som de sjöngo en vissa om döden
När de blomma och doftade i sin tystaste trädgårds vrå.

Och det är som den sången ej gjorde lik en klagan
Nej, mera som att jubel jag knappast kan fatta.
T 2)

Där blåser en vindil o stör de vita bladen
Och de trampas till döds emot stigarnes mull.
De synas icke mera, de glömmas liksom drömmar
Av många tusen vackra blommor är ju världen full
Men jas minor i ägen dock mitt hjärtas bästa kärlek
Blott för er bleka skönhets och korta levnads skull.
T 3)

O hur många som stämplats av döden i sin ungdom!
O hur godt att medan hjärtat är mognat kunna dö.
Medan ännu dild väsen har minnen från himmelen
Och din själ är så stoft fri som jasminbladens snö.
O hur godt att kunna somna så älskad o begråten
Och så stilla som en bölja mot stranden av en sjö
T 4)

Alla glänsande ögon alla bleknade kinder
I skolen aldrig fläskas av kalla vindars stoft
I haven ju blommat och fröjdat många ed hjärta
O längt starkare än andras var alltid eder doft
Och när kronbladen skingrats kring gräsed på stigen
Se - då stiger doften upp mot Fru Faders högan
stoft

Slut

Avskedsstunden N:o 31

Såväl min älskling timman skrider
Mot avskedsstunden allt mer ded lider
När solen skunkid i västen ner
Då är din älskling hos dig ej mer.

+

v2 Men liksom solen i rosen dagen
Med vemodstöje sitt avsked tager
Han vet han kommer så visst igen
Så skiljes vännen ifrån sin vän

+

v3) Med sorgligt löje fast hjertat gråter
Vi skiljas nu men vi träffas åter
Vad Gud förenat ej söndras kan
Oss skiljer intet ifrån varann.

+

v4) Var afton daggen i gräset blänker
Som avskedstårar när sol sig sänker
Och skymning fatter kring sjö och land
Då lossna alla naturens band.

+

v5 Då stämmer näcken sin harpas strängar
Och älvor dansa på blomstersängar

v5) Och allt befrias som bundet låg
I människobröst som i skog och våg

+

v6) Då flyger själen på drömmars vingar
Till fjerran vännen ett bud han bringar
I nattens tystnad du höra kan
Oss skiljer intet ifrån varann.

Slut.

Stjärnorna på himlen N:o 32

v1 "Som stjärnorna på himmlen de vandra av och an:
"Ja, så gör du och jag min vän, liksom den ömma
Kärleken som så begynna skall."

+

v2 Ack minns du vad du lofte mig när, som vi
gick till strand. Du lovade du skulle bli
Min vän, men sen så svek du mig igen, o kar en annan
kär

+

v3) "Tro inte att jag krusar dig, fast du är rik o stolt
"Du gladdes över din rikedom, jag fröjdas med min
Fattigdom. Gud har oss lika kär."

+

v4) Här går jag lik ett villrådt får som uti skogen bar."
Jag har varken far eller mor, Som så mig tröstar
ett enda ord. Ja är ensam på denna jord "

05 Adjö, farväl med dig min vän, ajö min lilla vän
Adjö farväl med dig min vän, vi träffas väl,
En gång igen. Hos Gud i himmelen."

Erotisk fantasi N=33

01 Ur stormarne ser jag en avlägsen hamn
Dit kärleken vinkar så blid
Dit nå inga stormar dit nå inga band
Där, där är blott kärlek och frid

02 I undangömd dal vill jag bygga o bo
Där uppstå mitt fredliga tjäll
För mig slår väl och någon hjerta vars tro
Min hyddan och levnad gör säll.

03 Mig möter kanhända på vandringens stig
Den ängel jag känner förut
Som fordom så ofta i drömmen jag såg
Och såg fastän drömmen var slut.

04 O kanske hon skyndar från nöjenas sal
Att lyssna till enslingens sång
Och följer mig sedan till min lyckliga dal
O finner ej hyddan för trång.

05 Och viker då sedan ej bord från sin vän
Men glädes åt det sköna förbund
När själarne känna varandra igen
Två syskon blott skilda en stund

06 Vad vore väl rykte vad vore väl namn
Ack, blomster dem vinden förströ
Mot sällheten allt i den älskades famn
Så gifvet få både leva och dö.

07 Dock kanske att döden, förrn våren mig ger
Den sällhet som livet ej gav
Att ängeln, som sökes, då förrn med mig ler
När dödskransen bindes på min grav

Slut.

Arbetets söner N=34

Arbetets söner sluten er alla. Till våra bröder i sydbinnad
Våren i ej har mäktigt de skalla. Ut över världen befrielsens ord
Ur den förnedrande trälalomens gift. Upp till en bedrande ädelt
Ökad med påskriften led och förvaka Länge oss nedtryckt
I mörker och nöd. Människovärdet vi fordra tillbaka. Kämpa för rättvisa frihet och bröd.

Ske natarem hårdhänd har dragit Gränser som skilja
batlig och rik. Hjärtlöst har maktem under sig dragit
Alla dess håvor rovdjured lik. Stöd mot den förödande
Fulgkoben. Kämpar med glödande känslor och mod
Rädd mot förtryckeb att värn vi oss dana.
Fälroped genom Nationen går. Lunen er under
Vår evighets bana. Fallen ej modedo segern är vår.

Slut

Erik och Karin N:o 35

Ung Erik motte Karin sin På skog ens öde stig
Hon sade vill du bli min brud så skall jag älska dig
Som maka uti nöd och bud alld intill livets sista grund
Tralilalala, Tralilalala, Tralilaki, la, la, la,

+ 2

Skön Karin rodnade och log, och svarade våban
Jag älskar dig ded vet du nog, så ömt som älskas kan
Men om du skulle svika mig den högste Guden löne dig ha

+ 3

För skola Stjärkor falla ner, som pärlor på vår jord
Än jag dig nånsin överger Gud hörer mina ord
Han straffar mig till evig tid om jag ej trofast blir dårbicbutrid

1

Uk Erik famn sig Karin sled och kom med hydelan loppe
På munnen hände kyssen hed o pulsen i galoppe
Två hundra slag i hjärtat slog. för varje ving ga teg hon tog. Så lika

+ 5

Men mera lung hon blev når som hon allt för modern sagt
Och denna med ett men och om, sitt bifall därtill lagt
Samt även några varnings ord hur falskheten är stor på jord. Trali

+ 6

Att Erik ej otrogen var Det visste Karin väl
Och därför alla söhne dag med livad håg och själ
Hon snällt från rock till vävstol gick att allt till julen få i stick

+ 7

När veckans dag en ono sled och söndags solen sken
Flög hon så glatligt som ett bi, till ängens ödemen
Hon blommor bylockade i hed och band en färgrik blomoteskest

+ 8

Med denna på sin psalmbok gick hon seden till Guds hus
Och säkert var att Erik fick den innan solens ljus
Hon sjunka bakamm bergen ner och han fick säkert ända mer

+ 9

En söndag satt hon kemma själv i ljuva drömmar sälb
Och speglade sig uti den åker som ranm förbi dess dess fjäll
Hon satt där än när modern kom helt rörd från Herrens
helgedom.

Min dotter sade modern ömt jag sorger till dig för
Jung Erik haver dig bortrömd han har en annan kär
Det lyste första gång i dag sleb är sannt försäkrar jag. Sadelda

× 11

Med tårad blick och blekna kind. Steg Karin hastigt opp
Hon såg sig om ett ögonblick tog så sitt ryssligt hopp
Djupt ner i åfvens kalla våg där hon lik vattenlikjan låg

× 12

Om trenne vechor Erik for till kyrkan med sin brud
Och invid altarrunden svor vid alla vältalars Gud
Att henne uti lust och nöd med tryckt älska till sin död.

× 13

Uti prompelt bröllopskaran skred med högtidsfull musik.
Att efter ordens buck och sed man matta så att lik
Vid kyrkogårdens gröna port, det bars till gravens stilla ort

× 14

Vem är den döde som ni bär, ung Erik spordе nu
Du säkert henne minnes väl, ehom Karin är det ju
Som döden i förtvivlan svann, så svarade en gammal man

× 15

Blek såsom döden till sitt se och mjölk som stjärnlös natt
Med hemska ögon stirrande ihop Erik upp sig skratt
Så illa som vrens hesa skån o lapp från bröllopskaran kån

Nu irrar han både dag och natt med vanvett bygden kring
Med dystert oridna anletsdrag ej ro på jordens ring
Hon har i sina levnadsdar ty fals han kärlek snurid har

× 17

Men under kullens gröna valv skön Karin njuter ro
Och sover där en sömn så söt i gravens trygna bo
Och ditt går mången ömsint mö att tårar fälla blommor strö
Trala la la la, trala la la la, trala lala la, la la.

Slut

Den glade drängen N:o 36

Ola var byens grannaste dräng, alltid så glad i hågen
Log sig med flickan gröna ensväng, kalltes den rare pågen
Sjöng och var glad från morgon till kväll
Hatade jämmer pina och gnäll. Men blev han
retad vanka ned småll. Så att sked ven i lågen

× 2 v.

Så var det byens grannaste lös hon hette Anna Stina
Men hon var ännu lealig och los, tyckte ät allting grina
Ola han tänkte därför som så
Grannare par här finns än vi två
Så sked till Anna Stina också
Men hon blott nog och blyga

Ola kan blev dock ej kvalen i håg. Tänkte kär finns väl
Jag kan till nämdemannen bli mäg, om jag blott vill trakera
Nämdemans dotter var dock bär fin. Tog sig på raken endast
ett grin. Ola jag kan ej nånsin bli din
Du skall ej reflektera.

x 4 v

Åter till Anna Stina kan gick klaga sin nöd o smärta
Men till slöjd blott en blick, Av denna dagra smärta
Men sova kan stod där vacker o stor Hon i hans öppna famn
genast för. Du är mej kärare än du tror
Jag nu mitt hela hjärta.
Slut

Vandringsstaven N:o 37

Jag vandrat haver kring vida jorden
Med vandringsstaven uti min hand
Mitt hjärta lämnat jag har i Norden
Åt vännen som jag räckt min hand
Fråga ej varför ögat gråter
Då mitt hjärta det bästa vill
Ingen glädje jag har åter
Om du ej mig vill höra till

Jorden och himmel allt jag glömmer
Då jag tänker uppå dig
Och om din kärlek blott jag drömmer
Ask om jag finge ega dig
Jag vill dig följa i livets dalen
Jag vill dig följa evärd du går
Jag vill dig följa i själva dödalen
Allt till den sista timman slår
O flicka säg mig vad jag har brutit
Men du så rent av har glömt mig bort
Och om alldeles du mig försköt alltid
Så glömmer jag dig dock ej så fort
Adjö med dig min huldla tärna
Adjö med dig min huldla vän
Jag såg på himlen jag såg en stjärna
Som lyser väger allt till mitt hem
Slut

Må du all sällhet njuta Så dig sorgen
aldrig hinna Din dag bland skönа
blommer gå Och så ju kvällen finne
så skön som morgonstunden var.
Din hela levnadsdag
Stina Persson Stina

Kärleks visa. N:o 38

v 1) Ej länge uti verlden har jag varit
Men mycket har jag ändå fått erfarit
Den som för mig var kärast uppå jorden
Ja hon gick bort i sina unga år

v 2 Ja hon gick bort tog även med den lilla
Ty Herren ville båda bräo mig själva
Vad det är svårt när makan den går bort
Och trogna vänner skola skiljas åt

v 3) Om morgonen när fyra små de vakna
Vem är det då de alla först så sakna
De ropa, ropa, kära moder vakna
Ack arma barn er mor är redan sköab

v 4 De fyra små som henne efterleva
Med dem jag ensam ensam nu får skrava
Vad det är svårt när makan den går bort
Och ensam ensam ensam blir min lott

v 5) Det kärleks band som vi en gång har knutit
Det aldrig mer på jorden skall bli brutet
Den trohets sol skall aldrig här upplösas
Förän vår Gud den själv upplösa vill.

v 6) Att se sin vän gå klädd i blotta linned
Och sedan bäras genom kyrkogrinden
Och sedan att vila hennes kalla lager
Och fälla tårar på den tysta grav.

Tanteliv N:o 39

v 1 Hoppan o hoppsan nu är det tid att svänga
Dansa en ljusande härlig tanteliv
Med lilla vännen som blygsamt vill sig klänga
Sig fast vid min arm viskande jag vill bli din
Hon min lilla söta förtjusande flicka
Som kan så kärleks och tofast blicka
Hennes skål i ballen jag så gerna vill dricka
I stå gnistrande och svalt glas vin

v 2 Balsalen smakfullt och vackert dekorerad
Lockade mig att förskaffa en biljett
Uti ett hörn jag fann mig just placerad
Ty av naturen jag har ett blygsamt sätt
Men beg ärligt jag på de dansande tittar
Ty exempel borjade att smitta
Inte kan jag här i ensamheten sitta
Därpå var jag nu fullkomligt mätt.

En dröm i verkligheten

N:40

v1 Hon satt på klippan av den öde stranden
För kenne ändlös ossanen låg
Dit blå ögat skymde hon med handen
Och oupphörligt emot västern såg

+

v2) Hon var så skön jämväl i tårar
Med ljusblå ögon och med hår som guld
Lemnia lik i Nordens sköna vårar
Och ljuv hon så blick och oskuldsfull

+

v3 Skön dotter min vi sitter du här ute
Lik fågel ensam inuti bågjan blå
Din kind är vit det stormar hårt härute
Kom in han kommer icke här ännå

+

v4 Din lyra hänger stum med brutna strängar
Din mysa en vistnar och din fågel dör
För gjod din sång så glatt kring ek ängar
Sjung än du har jo mig ett sjung a för

v5 Men dottern log och vinkade med handen
Förlåt jag kan ej komma moder kär
Ty förän bölgan fruset band vid stranden
Då finner ni mig icke mera här

+

v6 Ty så jag drömde samma natt han färd
Att jag med honom på hans skuta stod
Ljuva ifrån Norden hela dagen vard
Bakom en molnvägg solen sjönk i blod

+

v7 Hon slöt sig till mitt bröst fast tårar runno
På mina kinder fasten munnen log
Då såg jag hur små vita duvor flögo
Lik andedräkten över skeppets bog

+

v8 På lätta vingar de framför oss flögo
I vissa ringar kretsade varann
Ja fåglar vilka dessa fåglar voro
De äro minna änglar svarte han

+

v9 De följde mig uppå det vida kavet
Lik goda engilar sända ifrån Gud
Och om jag än ryckes bran dig ner i graven
Jag sänder en av dem med bud till dig.

v10 Att du må veta när min hop är ute
Förlåt min älskade och gråt ej mer
Hur våra ödem sjidjas här i tiden
Vi träffas till sist hos Gud ändå

v11 Och däröfver mosen sitter jag vid stranden
Och ser åt östern där hans skepp försvann
Och fören böljan brusid is vid stranden
Hans hop skall komma eller också han

v12 Hon gråd ej mer dan satt med tårlåd öga
Lik marmorstenen på en älskad grav
Den yttre världen hydde henne låga
Vad visste hon nu sig för glädje av

v13 Var sed en dröm då jag mitt öga lyfte
En fågel kom i snövid fågring skund
Sitt huvud hård intill mitt öra tryckte
Och viskade: din vän är nu hos Gud!

v14 Han bad mig detta sedan budid bringa
Med ångsbig fara hon nu dvanan spratt
En fiskmås flyga omkring på lätta vingar
En vånåd lik uti den mörka natt.

v15 En ensam stjärna mellan molnen blänkte
I havet djup hon såg sin bild däri
Det vita skummet emot böljan stänkte
Och stormen gjöd med ökad raseri.

v16 Men borta vid den sköna himlaranden
Så allt mängen lysmande till stormen tjut
Och med en havsvåg vräkles upp på stranden
Ett bleknad lik tätt invid jungfruns fot.

17 Och månen lyste på hans bleka panna
Och på hans evigt slutna ögonpar
Men ännu bleka var lilla stumma
Hon visste nog vem som den döde var

v18 Hon slöd sig till hans bröst fast tårar rann
Ett majregn likt på snön i vårens dar
Hon sina läppar mot hans läppar tryckte
Förgäves dödsen gav ej henne svar

v19 Hon slöt honom till sitt röst fast tårar runno
Lik marmorrosen uppå vårens snö
På bädd av tras or bada hon sig neder
Sitt huvud hård intill sin älskings bröst

v20 Hon bad till Gud och hennes böner hördes
Ty herren uppa fromma böner hör
Och hennes själ med hans till himlen hördes
Och morgonsolen sken på tvenne lik

+

v21 Man lade dem vid samma grav i sanden
Vid deras valbekanta hemlands hav
Och vem som vill kan ännu se i sanden
De båda unga uti snart förglömda grav

I Lud

Efter en Baben No 41

v1 Ännu i skymningen kan jag henne se
Svåva i dansen stödd vid min arm
Ögonen glänsa läpparne le
Kinden betjuts av en rodnad så varm
Minns du sagda undan ej vill
Tjusa mitt öra med ljuv musik
Låt mig i valsens brytmiska lek
Svinga i på min drottning, smidig o vek
Susande vindar blida. Måne på natthlig färd
Låt mig i skymningen gömda. Till skenets huvudgärd
Kanske hon då skall ana. Varför mitt hjärta slår
Kanske att då hennes läppar. Kysser jag får

v2 Jag ser salongen stå i blomsterskrud
Ljusdroppar glittra i varje kalk
Och mellan bladen kärlekens Gud
Sprattlar vild kogar.. — Ack vilken skalk
Där ibland rosor mod mig hon log
När hennes ringlas jag brådda jag tog
Evigt i min själ orden ljuva dröjer kvar
Susande vindar blida etc.

+

v2 En flicka satt i onkelns knä
Barnsligt den gamle hon spörde så
Säg mig vi är du ständigt allen
Har du ej maka har du ej små
Hör du min saga, för lång e sen
Jag även ägde en hjärtevän
Annan ej tiden lärt sorgens bevak
Trodde henne trolös efter en bak
Ack när en bak är slutad
Tyst all musikens brus, Alla de unga barta
Flickta äta de klara ljus Hjärtad som bittert bida
Vem räknar deras tak. Hur mången tår blev ej gjuten
Efter en bak

v4 Balen lyste skön i magisk glans
Och muntra toner bjöda till dans
Då kom min fästmö bad vännen kär
Ford ett glas vatten jag väntar här
Vår jag kom åter stod där en mann
Bådas med önskad kysste varann
Glaset föll neder krossad o kvad
Krossad som mitt hjärta från denna dag
Ack när en dag är slutad etc

v5 Sen denna dag har jag ingen hållit kär
Frog en henne som dödd nu är
Ack henne höra hon mig besvor
Men allt förgäves bjärran jag for
En dag ett brev kom från samme man
Döds är min syster så var dess tal
Hemåt kom jag nu det fann
Med ett krustet hjärta från denna dag
Ack när en dag är slutad etc

Elin och Herremannen N:42

En herreman så stolt och bald. Som ägde tusen gård
Och flera hemman i nitt vald. Fick se en flicka kuld
Bland skogens stammar ensam gå Hon talade till henne så

+

v2 Mitt vackra barn vad heter du. Säg mig ditt fulla namn
Hon satt sig vid min sida nu. I skogens blomsterfamn
Och tid sas språkas vid en stund. Förtroligt här i enslig lund

+

v3 Mitt namn är Elin. Men jag får ej längre dröja här
Ty dagens sol snart nedergår. Och jag skall plocka bär
I skogen som jag har åt mor. Hon väntande i hyddan bor

+

v4 Ack Elin ingen flicka sköt. Och skön som du jag sett
~~Jag beder blott om ett.~~ Kom vila i mitt gröna skjöt
Gif mig en enda liten kyss. Var icke rädd ej någon lyss

+

v5 Ej jag har lovat inför Gud. Ingen kyssa bord
Förren den dag jag skall stå brud. O det blir inom kort
Och då skall Gustav hava den. Från barndomen han åt min vän
6 Vad du är barnslig blyg o from. Som sådant tjolla kan
Din Gustav vet ju ej därom, Ej heller någon annan
Du skall få pennings ar se här. Låt mig nu få vad jag begär

v7 Ej nej - nej jag är ej fab. För penningar och gulob.
De hjälpa ej för sambetskvab. För ge o evig skuld.
Ett fredad namn är mera värd. Har jag i kalekesen lärd

v8 Bedraga vill jag icke dig. Tro vad jag säger nu
Tills sloldet skall slu följa mig. O bliva här min fru
Av pärlor, silver skall du få, Långt mera än du kan förstå

v9 Tyj ej mig lockar ingenting. Av silver nog jag har
Ty ock ett en förlovningsring. Jag älskar sen några dar
Av Gustav som jag älskar ömd. O sden har jag vid hjärtat gömd

v10 Hör Elin - Gustav felfig är. Ett torp jag honom skänkt
Men heligdidför Gud jag svär. Du har min ära kränkt
Och torpet tager jag igen. Lev sen i sorg er med din vän

v11 För som ni vill jag bäver fälla, O man bland snö och is
I Dalmarken i stå Gäll, Jag heta skall min spis
Blott jag vid Gustavs sidas får. Framleva mina levnadsår

v12 Ej hjälper smicker eller kyss. Men vet i alla fall
Att om sked än skall ske med knot, En kyss jag tage skall
Och lik mitt hjärta tryska dig. Förrän du slippa från mig.

v13 Jo pyttsan med en sidoblick. Sav Elin skälmskt till svar
Och kastade sin korg och gick. Med den stod Herren kvar
Och suckade en narr är den Som gäckar kvinno-troheten

Sjömannens återkomst № 43

1
Det var en gång jag vakte mig en vår
Den höll jag här näst Gud i himmelen
Jag reste kast på några månads tid
Men kom igen vid det var vid juletid

2
Det första som jag tänkte göra då
Det var att hem till lilla vännen gå
Att än en gång få trycka hennes hand
Som ingen gång har vilat intill min

3
När jag till lilla vännen kommer inn
Då var hon så bedrövad i sitt sinn
Ett litet barn hon uppå armen höll
Och tårarna från hennes kinder föll

4 Jag hälsade goddag du Sela min
Här har du åter lilla vännen din
Men vad är det för barn du har hos dig
O flicka! var [illegible] mig
5 Men Sela teg och bister ut i gråt
O, Kalle nu vi måste skiljas åt
Ty jag otrogen varit emot dig
Men Kalle du kan väl förlåta mig

Wem är din vän N= 44

Vem är din vän du trogen vännen hinder
Så länge du på lyckans höjder står
Men var och en av dessa snart förvinner
Så snart din lycka sjunker tillbaka går
2 Vem är din vän kanhända lekkamraten
Ifrån din barndoms lyckliga dar
Ny kan har fått en högre plats vid staten
Han minnes knappast vem han fordom var
3 Vem är din vän kanhända den vid glaset
Dig skeppade uti ett muntert lag
Ny du tar fel det var blott vid kalaset
Han var din vän och bror en enda dag

4 Vad gör din vän då snabba rycket spred sig
Att du stod arm men ändå hederlig
Han där på axeln har medlönkan med dig
Men är besvärad av att känna dig
5 Vem är din vän då lyckans sol går neder
Och bleka döden för din hyllda står
Vem söker upp dig dolar dild bekymmer
Var är nu den som var din vän ig år
6 Vem är din vän mäden som förspeglar
Dig trogen vänskap intill livets slut
Sök honom sök hans hjälp han dören reglar
Sen förrn han reglat hjärtat långt förut.
7 Jag vet en vän fly till din modres hjärta
Fast ofta glömsk hon känner dig igen
I från den stund hon födde dig med smärta
Hon är och blir din enda sanna vän.

Spanjorens hem. N:o 45.

1

Fredlig syd'n sköna Spanien Syd'n mitt fosterland
Där Cypressen och kastanjen
Sus a mildt vid Ebros strand
Där sydvinden vänligt luftar
Där i solens värmeglöd
Och den röda rosenbuskan
Skön som den sköna flickan blöd

2 Med min lyra vill jag vandra
Ensam kring i främmande land
Hatad, hånad av de andra.
Skuld till en droppe vand
Ingen av min klagan vårdes
Alla hånade mina nöd
Bort av hus och gård jag fördes
Med så snart min stämma glöd

3 Ingen för zigenarvången
Har ett vänligt höstens ord
Han må vila sig på ängen
Sova där bland ulvar bor
Ingen kan förstå hans klagan
Och hans sköna barndomssång.

Ej ho kastar stenen tillbaka
Döda toner utan klang.

4 Ditt när jag för folket sjunger
Tårar i mitt öga står
Men min längtans hopp sig stingar
Då till framtids bättre år
Jag vill hem vill hem till Spanien
Här är kallt allt ändå kar
Jag vill vila vid kastanjen
Fattig men då hjärteglad

5 Så gått ordet från den lilla
I den mörka aftonstund
Det var kallt och det var stilla
Ögat slutit sig till blund
Vid ett bäck vitt huvud vilar
Han i dröm om Spaniens eld
Själen till allfadern ilar
Spanien är mitt hem kan aldrig bli

Så gått ordet från den lilla
i den mörka aftonstund
Det var kallt och det var stilla
ögat slutit sig till blund

Amanda och Herman N:o 46

1 Amanda satt med en kaus i håred
Hon var så skön som en ros i våren
Ja Herman kenne sin troked svor
Men likväl falskhet i hans hjärta bor

2 Amanda gånger sig nedåt parken
Att plocka blommorna uppå marken
Att binda kransen åt hogen vän
Men allt förgåves hon väntar den.

3 Amanda gånger sig nedåt porten
Där fick hon se vad hon aldrig trodde
Då fick hon först sina ögon opp
Fick se sin Herman med en ann gå bord

4 O Herman, Herman vänd om tillbaka
Till din Amanda den du försakar
O Herman Herman vänd om igen
Till din Amanda din trogna vän.

5 Amanda jag dig ej mer kan älska
Elin haver mitt hjärta fångslat
Hon lovat bliva min kulda brud
Gråt ej Amanda nu är det slut.

Amanda dignade ner till jorden
Hon ropte o vad är jag nu vorden
Vår Herre Gud han belönar den
Som övergiver sin trogna vän

7 Amanda gångar sig ned åt stranden
En liten julle i land låg fången
Hon lossar julen och fös den ut
På böljan bliver Amandas slut.

Gossarnes klagovisa N:o 47

1 O du höjande himmel o du fallande jord
Det kostar för en gosse att leva här på jord
Att leva här i världen vad ylidje har man då
Att älska den flickan som man aldrig kan få

2 Att sätta sig till flickorna det lönar icke sig
De älska gossar alla det vet jag visserlig
De lova och de säga att de uppriktig är
Men stackars den gosse som kärlek till dem har

3 Om dagan i mitt arbete är du uti mitt sinn
Om natten när jag sover ås du uti min dröm
Om morgonen när jag vaknar vem saknar jag väl då
Jag saknar lilla vännen som är långt härifrån

Du söker efter rikedom penningar och guld
Vad finner du väl mera än denne skoffor mull
Vad finner du väl mera än blott en spegeduk.
Och fyra tomma bräder att vila i till slut

Om Lördagskvällarna N:48

1 Den första lördagskvällen då jag till vännen gick
Då knackade jag på dörren men ja kom inte in
Då rann det i mitt sinne hon har en annan inne
Nej det skall aldrig hända att du blir vännen min
2 Den andra lördagskvällen då jag till vännen gick
Då knacka jag på dörren då kom jag genast in
Där sutto herrar många med sina stövlar långa
De ville ge guldringar åt lilla vännen min
3 Sen log de mig i kragen de ville ha mig ut
Då jag till vännen sade ja nu så är det slut
När gossen börjar spratta bli flickorna så sådda
Och lilla vännen viskade jag älskar endast dig
4 Sen log jag av mig kappan ty jag var lite varm
Sen lade jag mig att sova på lilla vännens arm
Hur skönt det är att vila kan ingen lätt beskriva
Hur skönt det är att vila på lilla vännens arm

Slut

Fröken m Agnes N:49

1 Fröken Agnes uti tysta drömmar går
Uti nattens tystnad ingen ro hon får
Fasten rummet prydd och hon är sidenklädd
Hennes sömn den flyr ifrån spelgprydd bädd.
2) Uti nobla kretsar uppå bal och fest
Slackan Agnes mäste vara med som gäst
Hon spelar dansar fastän ingen ser
Att hjärtat lider när som munnen ler.
3) Hon suckar ömt en tår på kinden rann
Varför blev jag icke fattig född som kan
Att vara glad och fattig vilken härlig lott
Mot att rik och fredlös bo i gyllne slott.
4) O, grymma öde varför blev jag född
I kvalfull längtan blev min tid förödd.
O varför blev jag till dessa sorger född
Som sndast vittnar om flärd och börd.
5) Torparsonen Gustav jag ej förglömma kan
Sex år har flyktat sedan kan försvann
Ej ett ord till avsked ej en sucka tack.
Kanske han vilar i den kalla grav.

6 Eller har han stupad i en strid så hed
Emot nöd och armod o vem ved vem ved
Eller har han glömd den lilla flickan som
I hemlighet möte till honom ofta kom.

7) Så hon satt i kvällens lysta ofvanstund
När som hennes fader kom på hennes mun
Nu min dyra Agnes nu din fader gråd
Om några veckor dig i brudadräkt klädd

8) Greve Reinhold var här en dag på stund
Han enkält slå om din vänа hand
Han är rik och mäktig bildad och förnäm
Och han lifver dig en värdig vän -

9) Hon svimmar först men fattar sedan mod
Förvisst är ni för mig en fader alt för god
Men förlåt att jag mig nu ej gifta vill
Och aldrig höra greve Reinhold till.

10) Bortskända barn utropar fadern vred
Skall du ej som andra följa lidens sed
Det är försmärd din förkerlek har slut
Och är det din plikt att lyda utan prut

11) Greve Reinhold ej mitt hjerta vinna kan
För penningar säljer jag ej min hand
Ty genom guldet ej lyckans slott vanns

Och smärtan gömmes under klädd och glans

12 Det är min plikt att lyda hänslans röst
En annan vän jag har uti mitt bröst
Befall mig gärna jag i döden går
För den jag älskat sen min barndoms år

13 Så satt hon uti kvällens ensamhet
Den strid hon stred endast själv den vet
Men innan fågeln bådar morgonstund
Hon klädd och färdig står i faderns rum

14 Hon stammade min fader och förlåt
Att jag ej binda kan min själ förlåt
Förlåt den sorg som jag nu vållar er
Förlåt vi skola icke träffas mer.

15 Jag reser nu långt bort till fjärran land
Där ett vänligt öde nog om mig har hand
Jag reser nu din vännen rest förnöd
Uti hemlighet här min förlofningstid har slut

16 Farväl mitt hems min kära stolta borg
Vars murar endast gömma kval och sorg
Farväl i salar och du gamla lind
Jag hälsning sänder er med himlens vind

17) Fröken Agnes kastar sig i vattnet snart
Uppå Gustav tänker hon i sista stund
Hennes själ har flyktad till himlen upp
Och ur vattnet draages hennes döda kropp

Kärleksvisa N:r 50

1 En visa nu jag sjunga vill. I minna unga dar
Det finns så många sorger till. På denna världens jord
Jag fick en sorg då jag var ung. Jag var blott sjutton år
2 Den följer mig intill min död. Intill min trånga bo[stad]
När jag var på mitt 18 år. Fick jag en stadd från
Men knappt var detta löfte gjort. Förrän han ifrån dig drog
Han kunde inte stanna kvar. Han måste resa bort
När krigaren från Wibarg drog. Han måste följa med
De rosta längt bort från mig, Blev borta längan tid
Och ofta fick ja brev från han o ditto styrkte mig
Emedan han var ung o rosk ja hoppas på den tid
Att han en gång skulle komma hem för att omfamna mig
En

Kärleksvisa N:r 51

1 En midsommarafton i lunden jag gick
En flicka så fager jag där skådade dock
Men aldrig i världen jag någonsin har
Sett vackrare flicka än denna hon var
2 Som purpur så röda dess kind
Hennes gång den var lätt som den svävande vind
Två strålande ögon som stjärnorna klar
Och snövita händer som silke hon bar.
3) Kom hit vid min sida du ängel så mild
Om jag finge säga att du vore min
För dig vill jag leva för dig vill jag dö
Jag evigt dig älska min trofasta mö
4) Och flickan hon sade det vore en tröst
Om jag fingo lutа mitt huvud mot ditt bröst
Ett klappande hjärta av dig jag begär
För då kan jag finna att du har mig kär

5) Kom kära min flicka och giv mig en kyss
Vi sågo i skogen på fågelen nyss
De lekte de smekte de lärde oss ju
Vad vi skola göra, vad säger du nu.

6) Och flickan hon sade, en kyss jag dig ger
Jag kan dig ej neka så vacker du ber
Men som du mitt hjärta begär utav mig
Så stannar jag evigt ja evigt hos dig

7) Nu slutar jag visan med saknande vånd
Jag finner min älskta igen vid ditt strand
Men flickan den sköna den glömmer jag ej
Tro aldrig i världen att jag glömmer dej ju

Balkongen

Nr 58

Med lysande kinder kon kastar
Från valen som nyss tagit slut
En kappa kring axlarna kastar
Och skyndar till parken ut
Bakom kenne tonerna skalla
Klar skiner salongen av gjus
Framför kenne snöflingen falla
Doft köres vindens sus

2 Vi skulle kon fly från de andra
När balsalens drottning kon går
Vart ämnar så ensam kon vandra
Förgäves man finner ej svar
Bland kop andas kon finner
En plats uti dunkelt ändå
När mard uti parken kon finner
En vindangömd enslig bänk

3 Där står en hjärk som kon känner
Till tvådelt kon då ilar fram
Och pannan så feberhet brinner
Hon kutar med trädets stam
Två glödande läppar kon tryckte
Mot isiga barken och ler
Ett namn kon sig skönja tycktes
I snöglansens matta sken

4) Hur gjuvligt kon dar sig till minnes
Den hand som det slet skuret har
Hur gjuvlig kon då var till sinnes
En majdag så strålande klar
Kon minnes så väl varje skära
Hans hand kade instad slå
Liksom för att trösten ej säga
Han pryll med för-gäb-mig-ej-blå:

5 Sen dess har hon aldrig fått skådat
Den hand som dess dåd skuld har
Ty övles har åtskild dem båda
Och allt hennes lycka har flytt
Hon tillkör nu redan en annan
Och allt hennes lycka har flytt
Hon hitar den hännkta stannan
Mot isiga barken på nytt

6 Ånyo hörs tonerna Gunda
Och valsen den börjar på nytt
Hon skrikande i valsen sig svingar
Mer skrikande nu än förut
Men fjöken där nere i parken
Står isig på blad och på stam
Och vinden bordsopar på marken
Vårt fjät på den väg hon gått fram

Skärgårdsflickan 1853

1 Jeg är en skärgårds flicka jag
På kasen sörgår inina dar
En gosse lio, jag rådder har
Som uti sjönöd var.

2) Den gossen den höll jag så hjärtligt kär
Han sade han ville mig hå
Tills dess han mig förföra ficke
Sen övergav han mig
Föräldrarna de neka m
3 Föräldrarna de neka mig
Jag törs ej ta dig till min brud
Ty du är alld för ringa för mig
O, hjälp mig, du store Gud.

4 Flickan kon föll till kans fäder ner
Hon vrider och sner sitt hår
Ack, o jag så fattiga flicka
Hur skall jag nu bära mig åt.

5 Sossen tar flickan i sin famn
Han sade: Gråt inte min o ån
Ty förr skall döden oss skilja
Än jag går från dig kån.

6) Sen tar kon kolken i sin hand
Med stadig hand den för
Sen stöter kan den i sin älskades hörd
Hon föll till kans fäder och dör.

7 Följ med dig min grymme far
Ej så min kära mor
I avgrunden skola ni varda
Men ej uppå denna jord.

T

8 Följ med dig min lilla bur
Också min syster kär
I veten ej vad kärlek är
Den ej uti eder bar.
S.

T

9 Sen tager han dolken igen i sin hand
Med stadig hand den för
Sen stöter han den i sitt eget bröst
Han föll i sin älskades famn.

T

10 Alla ha i lust att veta
Vem visan diktad har
Så har det gjort två älskande hjärtan par
Som döden förenat har.

Kärlekens visa Nr 54

1 Jag gick mig ut en afton att spatsera
Spatserade allt med min lilla vän
Hon log emot mig med öppen famn
Ack lilla vännen släpp mig ihtill dig.

T

2 Ack nej ack nej det går jag aldrig
För dig har jag min hjärtas dröm tillbaka tänkt
Nu kan du tro vad jag har tänkt
Så får du lön för ditt bedrägeri.

T

3 Se inte på att du har vackra kläder
Ty fallig har du både mor och far
Hög färdas inte för vad du äger
Men tänk på vännen som du nämnt har

D

4 Ja, jag skall skaffa mig bläck o penna
Sen skall jag skriva ett uppriktigt brev
Ja du skall både få se och känna
Att du har varit falsker emot mig

Slut.

Hilma Persson

Alpens ros. N:o 56

1) Uppå Alpens is belagda spira
Dit ej någon mänsklig fot kan gå
Där syns alprosens sina slänglar vida
Inuti berget med belägna vrå.

2) Uti dalen växte upp en blomma
Ja, lika skön som alpens fagra ros
Så många friare till henne kommo
Alla ville äga dalens ros.

3) Den blomman var en ung behaglig Tärna
En dotter till den rike Conrad Mo
Men henne följde ingen lycklig stjerna
För högmod uti hennes hjärta bor

4) Ack i blommor önskade hon ofta
Den som finge ega er en stund
Och få känna kunn skönd i dagtåa
Och lycka ibland en kyss på eder mun.

5) Så kom länkte sig en yngling vide
Hör du Elin! Vill du bli min brud?

Allt mitt gunst jag för dig nedlade
Och klädde dig i alpens blomsterskrud.

6) Nej kon sade ingens brud jag bliver
För än som kan mig ett fäste gifft
Och det är: kan mig en alpros giva
En enda blatt, jag fodrar icke mer

7) Säg Kuno! har du mod alt detta göra
Så vill jag för evigt bli din brud?
Må Herrens hand dig uppå berget föra
Farväl! O Kuno om du lyckas nu.

8) Och Kuno klättrar upp för bergets sida
Till kan kom dit blommun slagit rot
Hans enda handtag var en blomsterknippe
Och på en tuva slöddo han sin fot

9 Elin se, här har du dina blommor
Men vad är det! en alpros så vit som snö
Elin vänta, se nu skall jag komma
Min Gud! jag faller låt mig icke dö
Herrnadsen d. 21—9—1852

10 Så han sopte, då han stortar neder
Ifrån berget högst belagna topp
Uti daben ligga blott hans kläder
Och hans ryss ligt sönders lagna kropp

11 Elin ville skynda hän från gillet
Då hon fick se den döde då hon skrek
O stora Gud, nu har jag själv förspillet
Livet här för den jag älskade.

12 Elins fader även kom till stället
Då döden allt förenat båda två
Och hela byn med konom tårar fälde
Att bröllopet döden gjorde dem ände

13 Nu ej min penna här må längre vila
Uppå kvinnors trots och övermod
Alpens roser äro ej mer vita
De äro färgade i Herrns blod.

Gerda. No. 56.

1 Jag älskar dej i nöd o lust, hvem dig är

När jag mig klar till minnes, mig tyckes
vara ekorno glad, Du födelsedag ja mig på minnes
den 18 febr. detta var, du som i dag din högtid
firar, nämnet du i dagen fått, tillåt en
Broder det på ära vad hjärtat önskar en allt
gott, för dig som jag stor kärlek har,
Så skulle jag väl kunna giva ja vill dig
nu — unna allt dig visst gläden hos ja visst
O Gunde ja all glädje åt dig skänka allt
möjligt så gott vad hjärtat kan uptänka, så
skulle ja som broder med all flit, dig med
allt gott belöna rikelig, men ven har knapt
att sådan ett sådan göra giva, utan väl
Gud som allting kan upptiva, ja därför lägga
vill en sådan glädje ner, och önskar dig allt
gott som nyttigt för dig är.

Sveriges Flagga.

=1=

Flamma stolt mot dunkla skyar,
mot en glimt av sommarsol,
över Sveriges skogar berg och bäckar,
över vattnen av nöd!
Du som sjunger när du brödes
som vår gamla lyckas tolk
Solen lyser :|: ingen vredes
ärka slog vårt tappra folk.

=2=

Flamma högt vår kärleks tecken
Värm oss när det blåser kallt
Skäla ur de blåa vecken
kärlek mera stark en allt!
Sveriges flagga Sveriges ära
förknippad och framtidstolk
Gud är med oss :|: Han skall bära stark
vårt fria svenska folk

Aina Ekberg. Karpalund

N:o 57

01 Vid Bohuslåns kust ibland klippor så grå
Där ser man en grav med ett ankare på
Den skrar skenor ett klädesb av kransar o band
Des prydnad består utav kaviskum o sand

02 Men sägen om den som i graven är gömd
Skall aldrig av fiskarbefolkning bli glömd
Om tid äs i minnet den aldrig försvann
Jag vill den berätta som jag den har hört

03 Bland älskliga grönar där vågorna på stranden
Där såg man en fiskarflicka ibland.
Hon satt där så sorgsen med hand under kinn
Och viskade tankfullt till susande vind,

04 Hon suckade tankfullt hur smärtsamt det är
Att så vara skild från den man hon har kär
O svara mig böljor från brusande hav
Var finnes min älskling, ej gömes han i grav

05 Efter har han mig glömt och sig tagit en annan
Min Gud denna tanke kom ej vara sann,

Han som mig sin tro förrän han reste bort
Och lovade komma tillbaks inom kort.

06 Med sorg i mitt hjärta här ensam jag går
Mitt sällskap är vågen som skummande slår
I brusande vågor och mörkgråa skär:
I åro de endo som jag haver kär.

07 Hav tack för all vänskap du visat mig här
Nu avsked för evigt av verlden jag tar
Min grav skall jag bädda bland vågornas svall
Bland sjötång o näckros jag vilar där skall.

08 Sin löser hon sakta sitt böljande hår
Och sedan hon neder till stranden sig går.
Här viskar hon sakta sin älskades namn
Och sedan hon sjunker i vågornas famn.

09 En kort tid därefter sen flicken försvann
Man lyckad av kenne i vågorna famn
Sen fick hon sin grav invid granarnes bad
Där vilar hon trygg emot stormarnes hot.

10/10 En sjöman kom hem från det brusande hav
Lät resa ett ankare på hennes grav
Det lät han inrista med gyllene ord
Här vilar den vän som jag älskad på jord

10/11 Ja, Kalle gatto vägar de skumma och slå
Med poten av graven från år och till år
Men säg en om den som i graven får gömma
Av fiskarbefolkning skall aldrig bli glömd

Slut

Du har diamanter No 58

Du har diamanter o pärlar
Du har allt vad en yngling begär
Du har även de vackraste ögon
Säg Hjärtan vad önsker du mer

"Jag var en upprättiger flicka"
Så lod hon: "på mitt sjuttonde år"
Då blev jag av en yngling bedragen
Sedan har han mitt hjärta jag gav

Jag har varken far eller moder
Jag är ensam på den ödsliga stig
Därför min sorg jag beder
Att du aldrig skall bortglömma mig

4 O se alla de gossar jag liknar
Visst de gå ut den vilande skog
Ty de inga kring berg och kring dalar
Att söka sig skydd om natt bo

5 Nu får jag väl sluta min visa
Ty jag orkar ej sjunga den mer
För ditt hjärta är hårt som de stenar
Som ligga gömda i Sinai berg.

Tänk någon gång när nattens klara stjärna
En hälsning sänkar sig från fästet blå
Till den som dina tankar flyga till dig så gärna
Och som blott av dig sina bärlek hoppas få

fräknepomada

2 matskedar citronsaft 2 mts vatten 1 mdsglycerin
1 tesked pulveriserad borax blandas
Påstrykes 4 gånger dagligt efter 15 mts gnides ansiktet
med en dukt

Kärleks visa 59

Med 2 raden å bjärde

Får solen högt på fästet ilar
Då är min tanke blott hos dåj, då ste
Då månen sig i glansen målar
Med ömhet tänker ja på dij min vän ni etc.

†

Du var den förste som jag älska
"Du var den förste ja tillbads "Du var
För din skull blev mitt hjärta bängstat
Din bild uti min själ står kvar.

†

Ja kan ej vika från din sida.
"Mitt hjärta svarar endast nej."
All annan smärta kan jo lida.
Men övergiva dig det kan jag ej.

†

Ja vi skall leva lyckans degar.
Då vi förenas till ett par ära
Tror ja sdkerd Gud kan dana
Att vi på lyckans vägar far.

Tralalalalalala Tralalalalalala Tror ja säkert etc

Sedknat den 5—1—1713

Men om en motgång skulle hindra
"Så att ja ej får äga dej." sa
"Tror ja säkert Gud kan lindra!
Den sorg som bittert plågar mej.

†

Då reser ja till främmand länder
"Adjö farvål med dej min vän"
Så räck mig ej den falska handen
Då du den trogna får igen.

Slut

Till ett nygift par. 60

Unga lyckliga par. Ni er trosvurit kär.
Som är helig men dyrbar tillika
Var blott glad o förnöjd så skall kärlekenfjär
Från i livet ej från eder svika

†

Ja är ingen profet Men av erfarenhet
Några ord jag för eder vill gnola
Som ighåg detta bud från Herren vår Gud
Är förråden och uppfyllen jala

Rubrik No 61

Ein gumma uppe gammelt skick
I kyrkan varje söndag gick
Hon var en riktig hedersgumma
Hon ville ej sin plikt försumma.
2 Båd gången fram hon sakta skred
Och satte sig i koret med
Snart orgelen begynte spela
Fast sång förmågan tyktes hela
3 Hon likväl både sjung o bad
Och var inti sin fromhet glad.
Men denna glädjen sjönks svika
När pastoren började predika
4 Då föll hon i en klagofull låt
Med snyftning o med häftig gråt
För söndag grät hon på det sätt
Lik den som agad blir med riset
5 Men pastorn manad av sin plikt
Till henne sade gör en likt
Vad är som tynger på er själ
Vad har inti ert hjärta inne
6 Hon svarade en liten get
Var tråden i mina ensamhet

Fogen tiden i akt. Och var alltid på vak
Kom ihåg från Sverige ni stammar
Ja jag önskar att ni skolla lyckliga bli.
Och en dag bliva Pappa o Mamma.

†

Är far trumpen nån gång stämmer mor upp en sång
Det är bättre än få konom knota
Förty tvista till par. Alltså ord och det har
En är stammen den andre är rota

†

När ett år har förflytt Får vi mötas på nytt
För att åter en kyssing förläna.
Att de knyttingar små Som vi hoppas att då
Skola räcka sin Pappa till knäna.

†

Var a en vill bli gift Om han följer sin drift
För de ädlaste mål men då strävar
Ja jag våga er min själ. Allt skall gå eder väl
Lägg blott allt uti Herrens knytnäver

Hfosna den 5-1-1813

Hilma Persson

62

Ja henne önd i famnen trycktе
Men döden henne från mig ryckte
7.) Och därför är min saknad stor
Men sad är skälet kära mor
Att ni i kyrkan nästan gråter
Och mer än annars tårar gråter
7m) Ja skälet uti kyrkan är
Att varje gång k Herr Pastor där
Predikar inför menigheten
Så tycker ja mig höra geten

På vägen No 62

Den vägen som leder till min vän vän vän
Den är både stenig o ogånm gånm gånmm
Men vi skall alla vägar lage all stenarna bortage
På den vägen som leder till min vän vän

V

Ty flyet då både ja en vän vän vän
Ja är kar en annan tagit den den den
Men låt den vännen vara kan bå vara blanderm
Ty ja får nog en annan vän igen gen gen

Thus Persson Åhus Thilma Persson
" Per Johannsön Thorg

Att tjena en yngling ett år ett år
Det är visst ingen tretig yngdomsvår yngdomsvår
Låt den vännen vara ja vill vara bland de rara
Hellre en ja tjenar en yngling ett år ett år.

V

O sen när man blivit gift en gång gift en gång
Då får mana höra barnens skrik o sång skrik o sång
Då får man sitta vid vaggan o sjunga vuss duss
Får de små får de små för de små!

Farväl mitt hem No 63

O farväl Sveriges sjöar o fjäll
O farväl o farväl o farväl.
Ja måste lämna det hem där jo var född
För att uppnå ajän förtjäna mitt bröd
O farväl föräldrar syskon så kär
Ty behöven aldrig sörja för mig här
Ej kasten sorger o bekymmer uppnå dörren
Låten aldrig tårar flyta en på er kind
O farväl du min kära aste vän
Herren Gud han skänker dig en annan igen
En som ditt hjärta är värdig till att få
Ja skall aldrig mer i vågen för dig gå

Thilma

En Modres bön N- 64

Det berättes om en moder Som uti sin bönerum
Bad till Gud så många gånger Om att Herren måtte
Frälsa hennes barn ty alla Hade uti synden gått.
Nu i många år hon bedit. Men bönhörelse ej fått
Ofta när som barnen hörde Modren bedja gjorde de
Narr av hennes varma böner Och av läserict spe
Men en dag får modren sluta Och sin sista bön hon ber
Nöjd o glad hon då avsomnar För att aldrig sörja mer.
Sista tjensten barnen kunna, Göra nu med modern så
Att till graven bära henne Och nedmylla henne där.
När de så ha gjort o komma Hem ifrån begravningen
Se de sorgset på varandra Alla känna saknaden
Slutligen en av dem säger. Nuttigen så ha vi då
Blivit av med gamla moder. Som uti sin bönerum
Bad för oss så många gånger Fast vi därav gjorde sig
Men nu beder hon ej mera Ovem skall nu för oss be
Alla börja bittert gråta. Ode ena som att gå
Med varandra för att bedja Där i moderns bönerum få
Om förlåtelse o bråtning. Snart de och förvissning
Om att Herren dem benådar Där i moderns bönerum

Här

Se är ja snart en lycklig pica o råder själv i min
lilla stuga. En liten liten del skall vi ha vi skall
bli lyckliga Han vill

Så kan Herren undergöra Hörа bön ogöra mer
Än vi kunna bedja tänka Kristne mödrar höjden er
Gud skall edra böner höra Frälsa edra barn också
Att till sist i Himlens glädje Varandra mötas få

Hon o Ja 65

Ja har en flicka hon är så söter
Henne går jag var kväll o möter
Hon älskar mej o som vill mej ha
Vi skall bli lyckliga hon o ja.
Ja är en liten ödmjuk ängel
Med ett ömt o ett trofast hjärta
Det skall han få om han vill det ha
Vi skall bli lyckliga han o ja
Hon har två ögon som pärlor glänsa
Ögat är ständigt de på mej stamma
Ja ja, jag är så förnöjd o glad. Vi ska bli
Han är så ståtlig o så stadig O så ibland kan
han va så kärig Han sjunger för mej varenda dröm-akan
Den första gången ja såg min flicka så började
det i mitt hjärta slicka Ja tänkte kära den
här går bra Vi skall bli lyckliga hon o ja.

Dorts ädning

57.

Avhälls löftet må du giva! 66

1. Avhälls löftet må du giva
och det alltid hålla fast
Må du riktigt lös nu bliva
Från den onda dryckeslast
:: Underskriv! Underskriv!
Avhälls löftet underskriv! ::

2. Skall löftet underskriva.
Så det blir till evigt gang.
Må du Herren hjärtat giva
Ungerskriv i Jesu namn.

3. För dig lös från onda skaror
Som till usla krogar gå.
De utsätter dig för faror.
Som sig av grunds djupt ska.

4. Frukta icke för de många
Som vill driva gäck och spott
Som bli fri du arme fånge
Då skall allting bliva godt.

5. Tvenne makter i ditt hjärta
Kämpa för att vinna dig
Fly för ångest! fly för smärta
För dig lös — o vän bli fri!

6. Tänk på alla dina kära
Underskriv o tänk på dem
Hvilken glädje vilken ära
När du kommer nykter hem.

7. Villigt brödrabandet räckas
Dyre vän blott fatta mod!
Låt dig icke nu förskräckas
Om all världen mot dig stod.

Lilla Anna. 67

1. Lyssnen nu jag vill berätta om en liten spåd maltyp
Som med Jesus i sitt hjärta var att finn på klippans typ
Hon i söndagsskolen lärde älska Jesus barnens vän.
Och hon sjöng med lust och glädje
Jag är glad att han är min.

Hörna den 12-1-1913 Hilma Persson

Uppå krogen hennes pappa
Sökte sin förnöjelse
Ibland Guds högaltna skaller
Men som himmla sköflande
Och en dag så lilla Anna
Sjöng en sång om barnens vän
Fadren svärja hanna såga
Vem har lärt dig den

3/ Den ja lärt i söndagsskolan svarar lilla Anna glad
Där ja hört om Jesu kärlek o om Jesu englars stod
Och nu fadren vredgad säger mer i sondagsskolan gå
Och dig sådan dumhet lärer ja helt visst vill dig slår blodig.

4/ Sådan kom o lilla Anna frågar modren för jag gå.
Till min kära skola neder och om Jesus höra få.
Under tårar omodren säger gärna anna bär du slet.
Men kom hem förrn pappa kommer han är drucken som du vet

5/ När hon ifrån skolan kommer fadren redan kommen var
Frågar vredgad var hon varit Anna säger pappa kär
Ja har förkom Jesus kärlek Jesusälskar Pappa min
Vill ej Pappa älska Jesus Och sen gå i himlen in

6/ Som att skogens vildjur ryktar Fadren emot sitt barn
Slår det våldsamt blodet flyter ingen skonsamhet han har
Gronnar kommer bager barnet halvdött från dans hårda hand
Men till sollen drinkarn föres där kamslåss i hården band

7/ I den sena natten vakar modren över barnet sitt
Som på blodig bädd nu slumrar snart hon lidandet är kvitt
Nu hon vaknar viskar sakta Gråt ej mamma ty ja går
Hem till barnavennen Jesus snart på honom skåla får

8/ Där jag min klädning som blev blodig när min Pappa hård mig slog
Skall ta med att visa Jesus att ja glad för honom dog
Heka Pappa där hon ifrån kommer kommen att han där
Möter mig hos min Jesus och att han ej dricker mer

9/ Nu hon slumrar för att vakna himla hos sin kära vän
Men den arme drinkarn skyrtlo rädes för avskeds hädsmigen
I förtvivlans djupa vågor förd av samvetskvalen stor flod
Lider han lik skepp i vågor sfarsrkia ned vid klippens fot

10/ I en natlig syn han seg sig stå vid stranden av en flod
Som ej gick att komma över och på andra stranden stod
Med en blodig kjol i handen Anna säger Pappa kom
Hem till andra stranden neder jag vill pappa komma se

Av en okänd hand han förs sakta över stommens hus
Till sina äkthing och hon viskar pappa här är fridens hus
Det var [redacted] dig födde han dig för sin av din nöd
Födelsen vaknar och förstår att Jesus älskar syndaren

12 Såsom solens strålar bryter genom rutens fönster in
Jesus förlösning nåd o byser genom fängens själ o sinne
Och om Jesu nåd kon villnar mången tros ock hör dagen
Skall en gång i livets morgon Anna många höra får.

Husmordet i Yngsjö. 60

13 En händelse för er jag vill beskriva
Om hur det inom äktenskap kan gå
Olycklig din som ensam så får driva
Han får i mörkrets band o bojor gå.

2 I yngsjö by och uti Åhus socken
Två makar gifta blott en liten tid
Men hatets ande härskets bandet tygit
Det blev slut med äktenskapets frid

3 Si mannens Moder denna kära kvinna
Betraktas som medbrottsling mot sin son
Det hos, de sökt för planen framgång finna
Att rycka denna hustrun livet från.

4 Och nattetid det dådet blev förövat
Då makarna i kammarsängen låg
Med kvat och slag hans hennes röst bedövat
Hon tänkte vid att Gud det icke såg.

5 Och sen han henne ner i källarn släpar
Först klädde han dock kläderna uppå
Sen går han själv vid eftermiddags tiden
Och letar efter henne i var vrå.

6 Det skulle heta att hon själv nedfallit
I källaren och fått ett dödligt slag.
Han stängde varken stugan av eller stallet
Då han på väg från hemmet sig begav.

7 Han hadde mod att elda och att städa
Att ingen skulle något ont förstå
Han hade mod att hustrun lik påklädda
Och släpa henne ner i källaren

Hon hade mod, gå bort att dricka kaffe
Men smakade föröfrigt ingen bit;
Ja tror nog att hans samvet honom plägade
Fast han att dölja brottet gjort sin flit.

9 v

Jag tror ej att han gick därifrån med nöje.
Den han förövat denna gerning svår
En örsning det var som honom sköde.
Den hittades i hustrus huvudhår.

10 v

Se här hur satans list den kan förföra.
Där han i hjärtat blott en verkstad fått
Hon leder människan att icke göra
Och sen med lönas khet hyska ner uti bröt

11 v

Så måste hustrun bli ett blodigt offer
Och det just för sin egen mekas hand.
Hur svårt det på sådant sätt att maken bliva
Där kärleken ej knöt förenings band

12 v

Och hustrun som var nämndamannens dotter
Hon hade visst nog rikdom med sig dit
Men gnighet som blir allt ont över rotan
Den sråvar efter mer och mer med flit

Den lilla korta tid de sammanlevat
Mött husbrun dock alltjämt förskuben blir
Hon hade ingen glädjedag i livet
Den var förbytt i nesligt slaveri

12 v

Visst var på detta ställe nog en kärlek
Men den var blott till denna verldens gods
Och när ej därav kunde nog erhållas
Förbyttes denna kärlek uti bröt

15 versen

Visst var jo hennes svärmor från dem flyttad
Men gjorde esomoftast sitt besök
Det sägs hon ville huset själv besitta
Och herska över sheja stått o kök

16, v

Och sonen var av henne insyrerad
De hade dolda samtal hatt o dag
Blott den som något sådant själv har prövat
Förstår att det för hustrun var ett slag

17 v

Och hustrun hade länge hyckso sig ana
Att något ont i deras uppsåt var;
Men sättet kunde dock ej utspana
På tatte hon om seken för sin far.

Och sedan gav då henne lov att flytta
Tillbaka till sitt gamla kära hem
Men give Gud att hennes själ fått flytta
Från jordens skrider till ett bättre hem

17 v

Vad henne förestod kon fick erfara
Då hon ett blodigt offer måste bli
Ja tycker ett varje menniska skulle fasa
För sådant åtkommande att komma i

20 de versen

Visst har ju mördaren orsakat själva brottet
Men inte allt kan uppgat om sin mor
Ty tidningarna kan mån tätt utröna
Att felaktet ännu i hans hjärta bor.

Fängelsevisa -69

1 vers

Skall jag sitta så här, i min enslige borg
Med mitt sårade hjärta i brand
Likt ett vakeligt djur lik en fågel i bur
Inom låsar o dörrar o bom.

2 vers

I det dar fria oi allt mången dag mången natt
Ja var tyckig vid tidan om dig
Men så som där en dag när som fånge var jag
Och på skilde de mig ifrån dig

3 vers

O vad tårar o sorg i min ensamma borg
Och du långsamt framskridande dag
Då ja fri från allt tvång skall ja sjunga min sång
Att den troglösne fången gått ut.

4 vers

O vad tårar o sorg i min ensamma borg
Och du långsamt framskridande dag
Så var finnes den borg där ja fri från all sorg
Kan få njuta av kärlekens ro.

7 vers

Ovad tiden är långsmen likväl en gång
Skola portarne öppnas för mig
Då ja fri från allt tvång skall ja sjunga min sång
Att den lösgivne fången gått ut

8 versen

Uti Norsköpings stad var ja livad o glad
Fast ja nu är en bleknande ros
Men vi såkas igen du oja lilla vän
Då vi roligt skall ha omigen.

3 versen

O min älskade vän ja vill fråga dig än
Har den eviga kärleken bor
O min älskade vän ja vill ila dit hän
För att sedan få njuta i ro.

4 vers

Ja nu kan jo ej mer genom gallerna mer
Blott en skymt utav himmelen blå
Men en stjärna som blinkar vänligt hit ner
med sitt sken genom rutorna små.

5 Uti cellen 10 långa dår äi tiden så' lång
För den bleknande ynglingens håg
I det fria var fröjd o sång mången gång
Då hela naturen jo log.

Kärleksvisa 70

1 vers

O farväl Sverges sjöar o fjäll
O farväl o farväl o farväl
Jag måste lämna det hem där ja var född

Vintervisa

Nej se det snöar.:,

Det var väl roligt Hurra.
Nu blir det vinter :,
Som vi har önskat Hurra.
Nu har vi kälkarna fram
Och vantarna på
Sen vi åka i backen
Hej vad det skall gå.

Varningsord till allmänheten i anledning av Klustamordet 1870

1 vers

O menniska; slå dig för ditt bröst o båva
Du som om kusinmordet läsa får
Du kan det icke vittnet inre jäva
Där följer dig i spåren var du går

2 vers

Ack yngling: du som dessa sång för kära
Och ämnar dig i äktenskap begå
Låt denna verldens gods dig ej förföra
Och hänga dig i samvetskval och vå.

3 vers

Se till att hjärtligt kärlek bandet knyter
Empellan dig o den du ämnar ta;
Att du ej snart ditt kokeblöfte bryter
Som du får svara för på domens dag.

4 vers

Tro ej att prästs slut äktenskap kan stifta
Om det ej först är stiftat i din själ
Ty gamle Amen kan det så förgifta
Att du din arma kusin slår i hjäl.

5 vers

Var ej för snar din kusins fel att skåda
Du bör med sv "svaga kärlet" ha förlag
Låt ingen här i världen dig förråda
Att ät din maka giva hugg o slag

6

Du har väl ändå läst hur det står skrivit
Att du bör övergiva far o mor:
Och hålla dig till den du hjärtat givit
Så länge i får leva här på jord.

7

O kvinna! Ja vill även dig förmana
Var ej för snar att tro på kärlekstal
Ty kanske du bereder dig en bana.
Som slutar med elände nöd o kval.

8

Hur lätt det går för kvinnan att förledas.
Man nog i våra dagar skåda får:
Men ack hur svårt; om henne skall beredas
Ett sådant slut som det här ovan står

9

Ja detta därför till en varning skrivit
Att yngl yngar ~~jungfrur~~ om varann:
Sen till att ~~omoredig~~ kärlek blivit
En verklig grund på äktenskapets band!

Och skulle sång en träffa någon moder
Som har ett barn som sig en vän utvalt
Tag även du en varning dig till gods
Och vet: Guds ögon skåda överallt.

11 vers

Sök icke att den kärleks eld utsläcka
Som upptänd är emellan vän o vän;
Bliv icke du en av de mödrar fräcka
Som föra barnen uti bojor hån:

12

Du skall ju för din [illegible] en gång svara
Om du i ynglomen [illegible] leder dem
Det duger ej att [illegible] försök förklara
Ty Gud är rättvis [illegible] tänk därpå min vän.

13de versen

Må Herren Gud oss alla väl bevara.
Att ej den onde oss förleda må;
Väl söker han sitt anslag försvara
Men hämd på brottet följer nog ända.

Horna den 20 – 1. – 1913

Hilma Persson

Kärlekskrisa N:r 71

O hören föräldrar som haven edra barn
Låten kärleken bliva som den är
Annars skall ni få erfara att er vandring blir ej lång
Och i hjärtat ni skall ångra er en gång

2 Vers

Adolf Erik ej ville mera stanna ut i sitt sinne
Hon befalde sin son att med hast
Att förskjuta sitt hem o på havet ge sej ut
Och förglömma sin fattiga vän

3 vers

Att förskjuta mitt hem o på havet ge mej ut
O förglömma min Rang hild så kär
Men han sade o nej det skall aldrig aldrig ske
Hellre skall ja bland vågorna dö.

4

Först så skrev han ett brev till sin fader så hård
Och i brevet stod skrivet dessa ord
Nu farväl min grymma fader nu farväl min hårda mor
Eder son skall ni aldrig mer få se

5

Sedan gingo de två till den brusande strand
Tog varandra i livet o i hand Sedan kasta de sig i det upprörda hav. Som för evigt skall bliva deras

Horna den 2 febr – 13

Så tänk när en gång Herren kallar er till
för den synd i kärleken beg år
Då skall ni få erfara att er vandring blir ej lång
Och i hjärtat ni skall ångra er en gång.

Skall års vis a d 72

O Stella lille på skottårsdagen
Ja frågar vänligt vill du bli min
Uttav din åsyn ja är betagen
Och längtan brinner så vårt mitt sinn
Det är så ensamt på vägen vandra
Man ingen glädje i livet fann
Ja därför friar som flickor andra
Säg vill du bliva min lille man.

2 vers

Du får ej giva mig tom a korgen
Ja älskar du menar allvar ja älskar dig
Ej vill du giva mig stora sorgen
Och helt fördyra min lyckas dig
För mig i världen finns ingen annan
Än du min Stella min sockertopp
Säg icke nynder på vackra pannan
Du är mitt sista mitt enda hopp.

Ja skall dig värda så ömt o varligt
Vart liv skall bliva en fjädrelek
Ja skall dig skydda mot ont o farligt
O söka trösta dig med mitt smek
Du skall få hänga ifrån världens gyckel
O må som pärla i hemmets bo
Ej skall gråtas om portens nyckel
Du får den bära i godan ro

4 vers

Du skall få mat både god o smaklig
Säg vilken är väl din älsklingsrätt
Du skall få se att ja ej är maklig
När fråga blir att få gubben mätt
Och dina strumpor ja gärna skall laga
Med omsorg värdig en sådan man
Och aldrig skall du behöva klaga
Att kapp i skjortan du aldrig fann.

5 vers

Ack Stella lille tag mig på orden
Säg lätt mig bliva din gumma kär
Ja svär dig älskling på hela jorden
Du får ej hustru som bättre är
Ty ja har lärt mig ett hem att sköta

Och ret att spara på salt o ägg
Och ej min tid ja med prat slå nöta
Om kvinnlig rösträtt o påvens ökägo

6 versen

Det är ju skatt så långt emellan
Ja ser med båvan hur åren gå
Det är i verkligheten mycket sådan
Så stackars flickor en fästman på
Skall ja än vänta i åren fyra
Förrän jag fria ångo kan ?
Och snälle Kalle ja kan bedyra
Du bättre fästmö nog aldrig fann.

När de gyllne stjärnor blinka
Fram på himlens rand
Kära helsningar vill skicka
Till min kära strand
Först o främst den helsningen skall gälla
Dig min gosse kär
Har tack för alla stunder o alla
Till dess vi träffas nästa gång

Horna den 2 – 2 – 1913

Mammas visa No 13

Ja kan väl ej annat än klaga o sopa
Som äger en mamma så sträng
Har mogon på slaget när 7 få ja sopa
O sen får ja bädda min säng
Sen får ja sitta så ensam o niska
För det gjorde mamma när mamma var flicka

2 vers

O kärlek beständigt kör mamma
Ja sjöng på en visa om kärlekens lycka
En dag då ja satt i en vrå
O kärlek beständigt hör mamma predika
Min flicka du ej bör förstå
På kärlekens stig är man lätt kan sej vicka
För det gjorde mamma när mamma var flicka

4 vers

I Kvällskall ja möta min Kalle på isen
Det är vårt fasta beslut
Men mamma får ej ha ett nyss om kusinen
För då får Karl Göransson stryk
Och kröksticker gå ej dit ingen kan hitta
För det gjorde mamma när mamma var flicka

Tralalalilala Tralalalala

2 vers

Ja är ju nu redan en 17 års snärta
Som känner förnimmer o hår
Och äger dessutom ett älskande hjärta
Som klappar ja vet nog vem för
Men ja är förbjuden på goss att blicka
Fast momma det gjorde när mamma var flicka

5 versen

När 20 ja fyllt ja i friket får vandra
Fru Göransson heter ja då
Ett hus skall vi ha som är större än andras
O mitt i en stad skall det stå
O vi skall ha drängar o pigor o amma
Får det hade mamma när mamma var

Trallalallala Trallalallala.

Å ok måtte du uppfinna det målet det du vill
Må du att sällhet finna allt gott dig falla till
Må hjärtans sol den skönna utbryta din purpurglans
Må hemmushållar krönna ditt verk med segerns

kransar

Skeppet Skulda 74

Varthän du ställe sjömän varhan står all din höj
Långt bort ifrån din flicka, på havets kalla våg
Men kom du snart tillbaka du ställe sjömanstros
Du sörja skall med smärta din ömma kärleksros

2

Och ner till skeppet skulda dig så var skulans namn
En vacker sjöman ifrån sin flickas famn
Med tårar uppå kinden han tar sitt avskedsord
Allt för den mycken kärlek som finns uppå vår jord

3 vers

Och Skulda lyfter ankar o seglet sattes till
Det dugar nu ej länger i hamnen ligga still
De goda åseglarvindar fyllte snart
Och Skulda plöjer vågen allt med en häftig fart

4

Och resan den gick lyckligt allt till Ostindiens kust
Bland alla sjömän var det blott glädje lust o hust
Sen vände de tillbaka och styr mot säker hamn
Blott en utav dem alla fick se sitt fosterland

Farväl i blommor som de så ömt som minnes vad
i mitt hjärta gömt Nu skall mig aldrig mer
åtfase men hälsa han till min kära

Men nu har himlen mulnat och vågor börja gå
De sjömän i sin ordning vid fot om brasa stå
Då hörs kaptenen ropa fort kapa seglen bort
De hyder hans befallning och storm blev inom kort

6

Snart hade de inbärgat varenda segel duk
Men ute komma riggen hörs stormens vilda tjut
Och vågor lyfte skeppet till en förfärlig höjd
Försommen var för alltid de glada sjömäns höjd

7

En våg går över skeppet a alla nu ropar nu
Allt uti vågor kämpar kaptenens unga fru
Kaptenen såg sin make när hon gick över bord
Hon fattade bittra bårar och sorgen den var stor.

8

En båt nu genast sattes från Skuldas reling ned
Men krossades i spillror utav en höjd vred
Förredd med sex matroser, som i densamma var
Skarets höjder ligga där funno de sin grav

9

Om hjälp men dessk förgäves de unge sjömän bad
Men uti vilda vågor där gingo de i kvav
De vars en hälsning sände hem till sitt fosterland
De kämpade för livet men gick i död ens famn.

Och Skuldas tänder undan för storm och vågor stalk
Till dess hon häftigt störtar allt uppå Doggers bank
Vart skall de sjömän länsa när natten faller på
När ingen räddning synbes vart öga att kunde nå

11 vesen

Kaptenen sade gossar blott hyd mig än en gång
Vi se nu slutet nalkas vår tid blir ej så lång
Så fort o kapa riggen vid natten ganska hörd
Så vraket ej av grundet så blir vårt öde hårt

12

Och Skuldas master falla med ett förfärligt brak
Och skyhögt böljan svallar utöver redlöst vrak
Som var allting försvunnet uti den våta grav
De sluta sina dagar på Nordsjöns hav.

13

Men styrmannen ensammen uppå en plankа drev blev
Den ende av dem alla från döden räddad
Sen blivet han uppdragen utav en engelsk brigg
Som under stormen mistat en del utav sin rigg

Men uti Sverige sörjer en flicka än sin vän
Den havets har bortrövat han kommer ej igen
Men hon skall minnas ödet allt uppå Doggers bank
Då Danska skeppet Skulda i Nordsjön gick till bank

På kyrkogården

Rom blicka in på en kyrkogård där står en
grav med en minnesvård
Och invid graven en flicka står en
blomsterkrans pryder hennes hår

2

Hon ser på graven med tårfylld blick
En suck ifrån hennes hjärta gick
Vid graven syntes hon sluga ner
Men hyst en bön hon till himlen ber.

3

O Hjalmar du som gick bort från mig
O Varför fick jag ej följa dig
Nu ingen glädje finns för mig mer
Men snart ja snart ja dig återser.

4

Behyst av stjernornas middla glans
Din grav jag pryder med denna krans
Den har ja burit uti mitt hår
Till minne av våra ungdomsår

Vasa den 16–2–13
Vilma Persson.

Nu har jag kämpat ut striden här
Men ja skall fly dit upp där du är
Och huru lycklig blir jag ej då
När ja min Hjalmar där återfår

6

Mot himlen blickar hon upp o ser
Och flickan höres ej klaga mer
Hon fick dock träffa sin frogne vän
Och uti himlen hon träffar den.

7

Farvål med all min sällhet vid
Farvål all glädje o sorg o strid
Farvål all kärlek som gäckat mig
Farvål farvål ja ej glömmer dig.

8

Farvål du fagra lilla vilkens sång
Ja här har lyssnat så många en gång
Men Västanvinden den blåser än
Och ja viskar farvål farvål

Ester o Ascel 76

Så bisber kall sveper nordanvinden
Kring stugaknuten den sona kvåll
I stugan sitter så blek om kinden
En liten flicka vid spisebns håll
Den bleka hyn o de tårda dragen
De vittna tydligt om hjäggens nöd
Och deras pappa på krogen kommer sitter
Förglömmer hyngeen och barnens nöd

2

I lilla stugan vid fönstret sitter
Bror Ascl s kådande upp mot skyn
Och minnets kägring än giv an bitter
Omvärcla snabbt för hans inre syn
Fast tåren skymmes hans blick han sjunger
Gråt icke Ester min syster o nätt
Snart kommer Pappa o de vår kunger
Skall fly ain kos vi få mat i kvåll.

3

Men minns du Ascl när mamma befale
Hur annorlunda det var mot nu
I kalla rummet vi ej behövde
På pappa vänta men snälla du

Lyft upp mig sätt mig vid fönstret neder
Ja vill så gärna mot himlen se
Där aftonstjärnan hon faller neder
Kankända mamma hon mot mig ler

4

Så mamma gjorde ja minns så gärna
När hon om kvällen mig sjöng till söms
Men lille Ascel där fäll en stjärna
Hon sade ofta min mamma ömt
Att när en stjärna från himlen faller
En själ förflyttar till himlen opp
När ja till slut går hem då faller
Två och en stjärna utur sitt topp.

5

Men broder låt mig i din famn få vila
Det är så kallt och jag är så trött
Och Ascel tager sin syster lilla.
Uti hans armar hon vilar sätt
Han sitter tyst liksom för att vaska
Och gungar systern på sina knän
Mot himlen blickar då faller sakta
En liten stjerna utur sitt topp.

En liten stjerna så sade Ester
Skall falla ner när Hon går till Gud.
Så tänkte brodern och efterskådar
Om tilla syskon har som fått bud
Så ögat brister och bleka kinden
Ej mer får ros utav sorgens tår
Ej mera isas av kalla vinden
Förklarad Ester för Herren står
~~Den grymme fadren~~ I versen
Den grymme fadren från krogen kommen
Får se sin älskling rén vara dödd
Då i hans själ väckes verklig ånger
Till Jesus flydde han i sin nöd
Nu aldrig mer kan på krogen sitter
Men ofta ~~blödd~~ utav sin vandring klagar
Av ångern fäller han sorgen bitter
Vid enkla kronet på Esters grav

Slut

~~Det var en dagen ja var så gladen~~
I min faders ärtagärd Där var blommor i täng[a]rader
Där var stora o där var små ja där var röda guba blå
Och ni utav dem ja tager må Skön ros a litt ja
i handen tager o kronne sedanger ja runt
omkring

Om Klippan I I

På urtids klippa fasta, är godt att vara bill
Sig i Guds armar kastar o sedan vara still

2

Ja vilar trygg på klippa helt den mig säkert bär
På klippan får ja vila o det så tryggt ja är

3

Om alla stjernor falla om hela verlden brast
Om vänner bliva kalla står ändå klippan fast

4

Då stormen pilar junga o livets hemska stöt
Han klippans åbäri sjunga o må av hjärtat gott

5

Den som på klippan vilar Har skändigt soto väl
Och medan tiden ilar Han sjunger hem det går

6

Guds lilla barnaskara På klippan bygg I sitt bo
Där är så gott att vara Där finner hjärtat ro

7

Du som i verklen vankar Förutan frid med Gud
På klippan kasta ankar Och lyd hans käre bud

8

Se klippans fyrbåk lyser Giv akt min vän där på
Förin innan tiden flyger 6 nåd ej finns att få

Sjömansvisa N:r 98

En sjöman ute verlden har
Så mången mången ensam lefvlig dag
Med ett glas i sin hand
En flicka vid sin famn
Se där vilar så mången ung sjöman

2

En sjöman han får ofta se
En man från riggen falla ner
På bänker han på den som gick
Kanske då en lyckelig graf han fick

3

En sjöman seglar jorden runt
Han seglar runt omkring vår jord
Hon seglar åt han seglar väst
Men hos flickan där mår han bäst

4

En sjöman kommer när han kan
Från havet till den hungra strand
Där dricker han sin flickas skål
När som andra de dricka sipbverskål

Horna den 23 – 2 – 1913 Hilma

Sjömans sång N:r 99

1) I fån främmande land
Hem till fäderne strand
Såg en yngling på gungande våg
Hoppet lyste o log
ofägra toner han slog
På sin harpa när stranden han såg

2) Fiska i du o vind
Kör mig snabbt som en hind
Du min farkost på gungande våg
Där i fjärran jag ser
Huru emt mot mig ler
Min barndoms fädraliga å

3

3 De nu skymtar där fram
Stugan höng bjärkars stam
Samla kyddan med fönster uppå
Staxx därvid på en häll
står det gamla kapell
Med sin spira mot himlen den blå.

4) Nu är stranden här
Men jag ser ingen där
Eller är och min syn så förvänd
Ja han icke förstå
Huarför i hyddan också
Ingen synes och dörren är stängd

5) Men för mig gick ett ljus
De ha gått till Guds hus
Det är sabbat och ja vill gå med
Att i sång och bön prisa Gud som på or
Har bevarat min fader o brud

6) Nu han lade i land
Och sin julle han band
Och hans hjärta det slog utav fröjd
Han gick glad emot lyn
Hörde lärkan i skyn
Hålla gudstjänst så lycklig o nöjd

7) Han gick glad i sin håg
Men på kyrkogården såg
Tvenne gravar som grävarne gräft

Ej hans aning bedrog och hans hjärta det slog
så att varje slag kunnat höras

8) I de gravarne nu
Voro gömda de tu
Som han älskat så högt uppå jord
Får han dessa ej fann
All hans glädje försvann
Och på harpan han kvad dessa ord

9) Fisko åter o vind
För mig snabbt som en hind
Du min farkost på gungande våg
För mig bort från den o
Där min kärlek sägs dö
O farväl älskade fader o brud

slut.

Skärgårdsflickan! 80

1 En skärgårdsflicka vid skärgården minnes
Det ljuva läge som vid skärgården finnes
Långt ner vid stranden utmed stormens fot
Där binder fiskaren sin strömmings not

2 En kulen afton till sjöss ja styrde
Fast stormen rasade och okavet yrde
Ja såg ej annat än havets väg
Och ner i djupet min grav ja såg

3 Då syntes hastigt en båt i fjärran
Våm hjälpen sänder det vet väl Herran
Där kom en flicka likt en vivel vind
Uti min båt som en jagad hind.

4 Hon båten förde mot land hon styrde
En kyss som brände på kinder röda
Ja sen av flickan några kyss ar fick
Sen arm i arm till hennes hem vi gick

5 Där går jag fram till den flickans moder
Såg bad mig bliva hennes trost o broder
För hon har räddat mig ur havets djupe våg
Då ja ej annat än döden såg

6 Jag kenne yngling så svarot klingar
På gamla dagar mig lyckan bringar
"Att se min dotter i all verldens famn
Och njuta sällhet i sin makes barm"

slut

Studentsången 81

I jung om studentens lyckliga dagar!
Såsom oss fröjdas i ungdomens vår
"Än klappar hjärtat med friska slag
Och i de ljusande framtida år"

Inga stormar än i våra sinnen bo
Hoppet är vår vän o vi dess löften tro
"Där vi knyta förbund i den lund
Sjen de härliga dagarne gå"

Hurra! Hurra!

Axel och Lina

Ljus du månen som på fästet ilar
Och om natten gungar sig till ro
Alla då i sömnen söker vila
Ljon vid stranden synes vandra två —

R Det är Axel som är med sin flicka
Skeppet färdigt och skall gå från land
Avskedskyssen vill han henne giva
Därför mötas de på denna strand —

2 Ljusignal från skeppet höres ljuda
Axel famnat har sin unga brud
Och sin båt han ifrån stranden skjuter
O, farväl min högst beskärda brud —

3 Tiden ilar uppå lätta vingar
Fyra månader förgångna var
Ingen var som brudkyss kunde giva
Rosorna på Linas kinder föll —

Fjällnet stiger när en havsfru sjunger
Båten kantrat allt har gått i kvav
Ingen var som räddning kunde giva
Uti böljan funno de sin grav —

4 O du stolta svarta grumma böljа
Du som rövat bort min ende vän
är han där då vill ja honom följa
Böljа, böljа giv mig svar igen —

5 Som förstenad lilla Lina sjunker
Ljus på böljnen av det kalla hav
Axel, så ett hör man henne ropa
Axel svara från din mörka grav —

Slut

Skärkvällen 83

Från över mörkblå väg, gunga min lätta båt
Den av vinden genom dimman far
Över Lazarus spegel så klar
Kärlekens skärgård ler, hjärtligt mot oss ner
Lycklig och salt hör ja din röst
Som luta dig till mitt bröst —

2 Lycklig ja var en tid, Jag ägde en kärleks frid
Men lyckan den är där så kort, så kort
Skönа blommen vissnade fort
Men ännu en stängel står kvar
En tånad till avsked var, Hon flydde hon gick
Men ändå ja fick En tånande avskedsblick —

3 Hoppet slocknar ej Ja kan dig glömma o nej
Svårt är att glömma ögon blå
Dem synes alltid framför mig stå
Gjusgula lockars svall
Linda kring snövit hals
Förs minner förglömd är den Gjusning så öm
Ja såg i min ungdoms dröm —
Slut den 16 Mars 1913

Sjömans visa

Ut havet från den lugna stranden
ja längtade en längtan än
Ja reste bort till de fjärran landen
O blev förhyrd med en kapten —

2 Med längtan och ett trevligt hjärta
med min kamrat o med min vän
Ja delar gärna var fröjd o smärta
För så gör varje sjöman än —

3 Du landtman som hemma vandrar
Och fänt naturen skåda får
Du kan så alltjämt en sjöman klandra
Och bär till honom ständigt hat —

4 Du skulle se när vågor svallar
Vår stormen nyter åskan går
O styrmans vett till rodret skallar
at skräck o ~~Fara~~ där den står —

Än höjs vårt skepp mot mörka skyar
än sänks det ner i havets djup
En bön till Gud en sjöman sänder
som äntrar han på focken ut —

6 Sen styrs vårt skepp mot höga norden
Och hemåt segla vi så sått
Ty kärast är den svenska jorden
Där våra flickor leva sått —

7 Sen över vinten vi hemma dröjer
uti en älskad flickas famn
Där vill ju med mig glatt förnöja
med skeppet i den hizna hamn —

8 Vår solens strålar åter skina
mot snö o is belagda fjäll
Och hornen fälls av lappens renar
Då lämna vi snart våra tjäll

9 På stranden stå de gamla fäder
Och mången med en tår på kind
Vår skeppet det förs bort av vinden
Och brusar då till ledig vind. Slut →

Ja sjunger likt en sjarv i linden
Det gör mig hanske ingen bråd
Men jag är fri som sommar vinden
O ständigt är mitt sinne glatt
Ja låter ingen sorg mig trycka
Ja finner aldrig dagen lång
Min frihet är min största lycka
Min hela rikedom är min sång —
Ja vill så gärna ha ditt tycke
O vackra barn med ögon blå
Men strax vill du ha band o smycke.
O uti vackra kläder gå
Nej hellre då ja bli bill vare
Än lyda dina bojors tvång
Ja hällre låter glansen fara
Min hela rikedom är min sång
Ja sjunger gärna min sång i skogen
Men inför tronen stod ja stum
Ja av naturen är förtrogen
O min glädje bytes om
Ja låter sorg mig trycka
Ja finner aldrig dagen lång
Min frihet är min största lycka
Min hela rikedom är min sång. Slut

Bellmansbilen! 86.

1:v.

Vinden är stilla. Jäglarna dilla.
Vågorna spilla, lungn på våg.
Lundarna drömma tonerna strömma,
Alla vi glömma sorg i dag,
Ty i dag så töms den fyllda kannan,
Sångens kung bekransas omkring spannan
Bellman han är kung och ingen annan
Omkring hans bord sjöngs hans festliga lag.

2:v.

Stanna här stanna, här regnar manna
Ungmön så granna här är jag,
Rodnadste kinna, punschen den finna,
Och på vår tinna, stort kalas,
Kjolar vifta utför höga brantar
Kinnadskyna rulla kärleks pantar,
Stöj och gibel utför alla kanter.
Klingande glas, och buteljer i kras.

3:v.

Systra med skriken och ärtiken.
Lyssna musiken, börja om
Himmel och herta, känsel och kjärta.
Glädje och smärta, Bigta om.
Livets lust, som kärlek i blodet brinner,
Bachi ridder slag av vissa vinner,
Och vad som själen djupast känner,
Satte i toner Karl Michaels dag.

4:v.

Nu stundar kvällen, här emot kjällen.
Solen bak kjällen, skymter matt.
Bellmans paraden, skyndar mot staden
Dagen var glad, den var skamt och skratt
Nattens tempel utav ljus förjättas,
Bålar tömmas och bålar fyllas,
Nordens vingest under gibel hyllas.
Utanför slumrar den ljusdagra natt.

Skriven av Frida Andersson
Åmot.

En vacker Visa 87

o. 1

Ja mins så väl då ja förlovad blev
Det var en dag allt invid fulelid
Ja ej har haft så roligt någon gång
Ja dansade den hela natten lång.

2 v

Min flicka var väl knappast 17 år
Hon var i sina bästa ungdoms år
Ja var väl icke ungefär aldre jag
Men kärleken den växte dag från dag

3 v

Min flicka var den vackraste i byn
Hennes hy var vit ja vit som själva snön
En liten ros hon hade på sin kind
Som var så röd ja röd som en georgin.

4 v

Det var en vacker januari dag
Då solen sken på himmelen så klar
Ja klädde mig o gick till flickans hem
Att fråga av mig efter min lilla vän

5 v

Hon gråt o bad ja skulle stanna kvar

Att trösta henne ja var allt försvag
Men dan därpå hon följde mej till stan
Ja skulle ut på vida ocean

6 v

Fem år förgingo som ja borta blev
Men ofta till min flicka skrev
Och brev på brev ja fick uti min hand
Där stod kom snart kom vila i min famn

7 v

Ja hade tänkt ja skulle resa hem
O gifta mig allt med min lilla vän men det blev
ändring uti saken då,
Ett brev jag fick med svart förseglig på

8 v

Och när jag börjar läsa detta brev,
Då kan ni tänka er huruvida jag blev
När brevets sida innehöll så här
Att lilla vännen uti graven är

9 v

Nu älskar jag alls ingen flicka mer
Ty ingen ingen håller mig så här
Som denna flicka jag haft i unga år
Intill den stund hon lades uppå bår

Om En liten vän! 88

1 v

6 En visa vill ja sjunga allt om en falsker vän
Den diktad är i Skåna om ni vill betrakta
När ja var 17 år älskade ja mig en vän
Denne jag tänkt att älska näst Gud i himlen

2 v

Så sorgefulla dagar fick ja erfara då
Min vän han log en annan o ja fick ensam gå
I hela vida världen att söka mig en vän
Att söka mig en sådan vän som ja ej mera fann

3 v

Vad illa har ja brutit mot dig min lilla vän
Att du mig övergiver o tager dig en ann
Vad är det som vållar är det min fattigdom
Du har ju guld o penningar och det står intedom

4 v

Blodsdroppana i hjerpen de börja sina sig
När som ja på dig tänker hur du har narrat mej
Du svor en ed åt mej att du skulle bli min vän
Du lofte mig att älska näst Gud i himmelen

5 v

Fast faderlös o moderlös i verlden är ja vist
Ja får så mycket lida av menniskor falska list
Ja gick mig ut i verlden att söka menniskors röd
Att söka tröst i henne o i hennes helga lag

6 v

Om natten när ja sover då drömmer ja ibland
Att det är lille vännen som vilar i min famn
Om morgonen när ja vaknar ja tröstlös är ändå
Je ensam då får vandra ja ensam då får gå

7 v

Nu slutar ja min visa o sjudger dig farväl
Ja får ej längre vara din huldа fästmö
Ty si där står upplecknat ett ord i varje rad
Se upp i första versen där finner du det strax

Slut min vän igen

Lovisas Paraplyy 89

1 v

En visa ja här ämnar sjunga
En är då så vacker o ny
Och särskilt för flickorna unga
Den handlar om en paraplyy
Ja hören nu alla hur det månde gå
När högmodet får uti flickorna små
Som uti Lovisa den vackra Lovisa
Ty högmodig var hon för två

2 v

Lovisa en fästman nu hade hon
Den vackraste pojken i byn
Han älskade flicken o sade
Att hon var som rosen i skyn
Men nu får ni höra vad han hänt
Han köpte sin lärna en vacker present
Han köpte Lovisa den vackra Lovisa
En ren paraplyy till present

3 v

Men aldrig kan detta dem göra
Ty högmodets anda som svart
Att vackra Lovisa förstöra

Ty sådant kan hända med fart
Ja mitt på en vardag Lovisa nu gick
Och bar paraplyet på högfärdigt stick
Det gjorde Lovisa den vackra Lovisa
Men sorglig blev ändan som fick

4 v

En virvelvind kom ifrån höjden
Och grep paraplyen med kast
Och slut blev det tvärt uppå fröjden
Ty händen vid skaftet satt fast
Lovisa kan kunde ej släppa sig ty
Hon flyg upp till vädrets ~~med sorg~~. mot himmelens sky
Där flyg kon Lovisa den vackra Lovisa
Till himlen med regnparaplyn

5 v

Nu fästmannen går där o klagar
Och tittar mot skyarna opp
Han sörjer er både nätter o dagar
Sin bortflugna rosendeknopp
Men ett har han lovat att aldrig ja mer
En regnparply till present då han ser
En annan Lovisa en vacker Lovisa
Ty sådana finns nog fler. Den 24 mars 15

Hilma Persson

82.

En vacker visa 90

1 v

En visa nu ja sjunga vill
Om mina fljdda dar
Här finns så många sorg er till
På denna vrildens jord
Ja fick en sorg i ungdomen
Ja knappt fjllt 17 år
Den följer mig intill min grav
Intill min trånga grav

2 v

Ja knappat fyllat 17 år
Färran ja en vän utvalt
Men knappt var detta löftet gjort
Fänen ell krig utbrot
Ja fick ej längre stanna kar
Ja måste resa bort
Vår krigaren från Tyg.bg drog
Ja måste följa med

3

Så vakt han tågt bort från mej
Blev tysta tångan tid
Och ofta fick ja sorg från hån

Anna

Och detta styrkte mig
Emedan han var ung o stark
Ja hoppas på den tid
Att han en gång skulle komma hem
För att omfamna mig

4 v

Emellan Ry o Helsingborgs bay
Där blev han sargad svårt
Han föll till jord blek som ett lik
Han måste bäras bort
Sen blev han lagder på lassaret
Han bada i sitt blod
Sen låg han där i dagar tre
Tills han från verlden tågs

5

En trogen vän o sticds kamrat
Bortlog hans sista ord
Ja dör nu här som en soldat
Men helsa mor ofta
Och om ja en gång skulle komma hem
Till mitt kära fosterland
Så helsa då min lilla vän
Som bor på Tyrens strand

83.

Säg henne att hon ej sörja må
För det ja dog i krig
Vi råkas nog till sist ändå
Hos Gud i himmelen
Gud give att vi mätte råkas där
I fridens salta land
För att aldrig mera skiljas åt
Ja dör i Jesu namn

Kors på Idas grav. 91

2c

Mossbeklädnen hyddola
Står vid Herrklas fäbod
Höga granar skyddda
Den får stormens hot
Men där inne
Sorgsna minne
Livets ström en vår by bröt av
En vid strand vi finne
Kors på Idas grav

Alfred skön som våren
Drog till fjärran land
Blek med rika håren
Ida gråt på strand
Så att strida
Glöm ej Ida
Hennes öntret hennes tro
Sorgligt skall hon bida
Återkomstens ro

3r

Åren slöt sin bana
Tvenne gånger om
Saknad blev en vana
Ingen Alfred kom
Wan att lida
Stackars Ida
Dolde smärtan för sin far
Kraft att ensam strida
Än dess hjärta har

4

Snart från bleka kinden
Blomman vek sin kos
Så av Eira[illegible]

Hörjas södems vas
Tårfullt öga
Mot det höga
Tåfängt följde hjärtats trast
Troket båtar föga
Svekket blir den lön

5

Enda dotterns smärta
För den gamles bröst
Ömt hans faders hjärta
Styr ändar att ge tröst
Sörj ej Iola
Till din sida
Snart ja Alfred återför
Blott för dig ja vida
Bort en svallfärd går

6

Iola gick till stranden
Lik en ensling hamn
Ritande i sanden
Många ett älskat namn
Morgondimman
Middags timman

Suckade hon endast här
Månens bleka stimma
Finner henne där.

7

Sky högt böljan svallar
Över havets bryn
Åskan nyss ligt knallar
Blixten delar skyn
Skepp förstöres
Nödrop höres
Vraken slungas emot land
Och av vraken föres
Många ett fått på strand

8

Av förtvivlan stag en
Iola såg sin far
Redan skymt för dag en
Gubbens öga var
Dödsminuten
Är förfluten
Döden redan kallar mig
Alfreds tro är bruten
Han har svikit dig

Nu sin hand han tade
I sin dotters hand
Ett farväl han sade
Gick till fiolens land
Döden svingar
Döden svingar
Nu ett hemskt, ett smärtans ljud
Samme engel bringar
Själv själ till Gud.

Rövar pris 92.

Och flickan hon gick uti gröneskande skog
Så hände att miste om vägen hon tog
Allt djupare in uti skogen det bar
Hon visste till sist inte rätt var hon var.

2 v

Och bäst som hon stod där i ovisshet svår
Så kom det en rövare fram ur ett snår
Hon ämnade ropa, men mumnen hon slöt
För rövaren var så förunderligt söt

3 v

Med inedslagna ögon o rosor på kyn
Hon bad att få veta på vägen till byn

"Den skall ja er visa" sad rövaren brått
Fick ej förr än lön för besväret ja fått

4 v

Såg priset sad flickan mer rödlätt än nyss
"En småsak" sad rövarn o kneps sig en kyss
Så viste han vägen så enkelt o lätt
"Håll ständigt åtte höger" så kommer ni rätt

5 v

flickan
Bort skyndade så snabb som en hind
Men snart kom hon åter med blossande kind
"Förlåt mig, Herr rövare" bad hon så ömt
Beskedet ni gav har ja alldeles glömt.

6 v

"Nåväl" sad rövaren om minnet har flytt
Så får ni betala er avgift på nytt
Betalningen fick han förstås utan prut
Och vägen beskrev han som gången förut

7 v

Ack suckade flickan, snart skymmer det på
Nu ensam jag ej genom skogen förr gå
Och jag vågar knappas att inte ni vill
Jag utsatte skall bli för en rövare till

Ack nej inföll rövarn om ni mig betror
Så skall ja ledsaga er hem till er mor
Och rövarn som blivit om hjärtat helt varm
Bjöd artigt o hövligt åt flickan sin arm

2:vo

Till landtliga kojan det bar nu i kast
Och där säger sagan blev rövaren fast
Han smiddes å bojor av en nittons ås tas
Så starka att aldrig han sen kommer lös

11

Och denna sin fångenskap tives han i
Och ej vill ej för allt hår i världen bli fri
Ven rövarn var snart i dagen blev lagt
Det var en markis som var ute på jakt
Att så komma över en vacker markis
Det får man väl kalla ett rovarepris

Sjömans visa d. 17. 93.

1

Når aftonsolen sina strålar sänkte
Och fågelskaran redan tystnat har
Når dagg o blask klöver blad o blommer skänkte
En stilla ljuvlig sommar kväll det var
Ynunder 2:v
Ounder björken grön där ner vid stranden
Två vänner suttо bultade till var annі
Och hennes kinder smekte han med handen
Han var förviss б en ung och glad sjöman

3:e.

I morgon, sade han, skall jag ifrån dig fara
Och ömt han kunde till sitt hjärta slöt
Du lovar mig att alltid trogen vara
Han var så lycklig och så stunden njöt

4:e

Ja jag vill evigt, evigt bli dig trogen
Jag dig till hov med hjärta och med hand
Ja sannt har min tro för dig i skogen
Ja tar farvål av dig vid havets strand.

Men kanske när till fjärran land du länder
Och möter där en vän i sommar kvälls
Då glömmer du din vän på nordens stränder
Och lever där en tid så glad och sällsv —

6 v

Ney aldrig aldrig kan ju dig förglömma
Ja minnes nog min vän på nordens strand
Din bild ja evigt vill i hjärtat gömma
Hur långt ja reser uti fjärran land.

7 v

Nu synes solens första strålar glimma
Adjö, farväl min vän ja måste gå
Men lova mig här i den tida timme
Att vi varann en gång till höra få

8 v

En kyss på munnen o en uppå din panna
Ett ömt farväl min huldа trogna vän
Kaptén kallar jag får inte stanna
Farväl min brud, ju kommer snart igen

9 v

De hissa sina ankare o ställa segel
Och skeppet svajar sakta inåt land
Det slår sin färd ut över havets spegel

Men ensam står en flicka ner vid stranden.

10 v

Vad höjd för mig och om ja finge följa
Och gungar sakta över blånad våg
Och se den vida, mörka havets höjа
Varifrån står allt min längtan o min håg

11 v

När sorgen brinner i mitt tunga hjärta
Då går jag ner till nordan havets strand
Där jag i tårar lindra får min smärta
Då vågen sakta viskar inåt land

Slut den 27 April

Kostervalsen 94.

1) Kom i kostervals stå din runda arm om min hals. Ja dej förr förr, tho hej vad det viftar o går Kosterwalsen går, lik o blek blir i skrivor o snår Du är min o ja är din, allra käraste min. Dsjelja mö på kosterö Du min lilla vara fästemö Maja lilla hej Maja lilla sej. Sej vill du gifta dej.

†

2) Kom i kosterbåt, nu i natten fojas vi åt. Ut på hav vi gå, där som marsvinen blänker så Maja då blir ja, då blir ja så sjö sjung andra gla. Du är

†

3) Kom till min famn, i din famn ja finare min Ja dej smeka vill, där som dyning en lyser som elf. Maja du o ja ikuttra sjö mot mun kuttra sjö Du är min

o

4) Kom i brudtåg kom innan året kunnit gå om Maja du är min Du är min allra käraste min Maja du o ja vi skola bliva ett par

Adam och Eva. N:r 95.

1) Hade Eva behåpt någon tjänst där i livet
Tjänstan den maka hon fått
Så kan man ju alldeles taga för givet
Försynen en piga beställt.

†

2) Ej Eva behåpde som fruorna sedan
Sin barnpiga åt sina små.
Ej heller behåpde hon kökspigan — medan —
Hon åt sitt hus höll ända!

†

3) Hur kunde väl detta då händelsen vara
Hur kunde hon reda sig då;
Ja detta har lyckats en pryl att förklara
Förklaringen lyder som så.

†

4) Herr Adam kom aldrig till Eva o sade
Se här stappa strumporna hål
Nej han tog sjelv alla strumpor han hade
Om blott han fick låna en nål.

T 16

Var nattrocken sliten i kanten o buten
Han kom ej till o va med den
Han satte sig neder o det på minuten
Och kantade om den igen

†

6v Hon kan ifrån jakten med handsprickiga komma
Han kasta dem ej på sin fru.
Och bad hon få ligga så bad han visserligen
Ja gör det jo själv kära du.

†

7v Herr Adam den var ibland männer ett mön
Han var aldrig någonsin sån
Han piskade matter poleras förstår
Och diskade kappar o fat.

†

8 Herr Adam han: brukar ur sängen att stiga
Och bjuda på kaffe sin fru.
Och därför behövde ej Eva nån piga
I männen försvann i mig nu.

†

9v Få makar så sällan så lyckligen levat
Som dessa de gjordes just här
Ja nog finns det kvinnor så goda som Eva
Men Adam kan finnes ej mer! d 9 febr 15

Den Ensamma 96.

v1 Invisb en älv som sackt framflätt.
En fattig flicka stod.
Ur hennes mörka ögon flöt
En stilla tåre flod

2 En gammal man med snövitt hår
Såg flickans sorgsna blick
Såg hennes smärta hennes tår
Det fick hans hjärta gisk.

†

3 O stackars flicka än så ung
Och gråter bittert sig
Vad är som väller sorgen tung
Kan jag ej hjälpa dig.

†

4 O Herre, sade han sorg mig här
Och tårarn stilla rann
En stackars flicka ser ni här
Som Gud blott hjälpa kan.

†

5

Den kullen där med stora sten
Min moders grav det är
För endast nitton dagar sen
Då sjönk min fader här.

6

Min bror o som en man det säg
I djupet även han
Ha en slutar i men själv där låg
I vågen även han.

7

Nu ensam jag på stranden går
Och viskar deras namn
Jag fru o bror ej skåda får
Ej smaka deras moders famn. 7 mars 15

Drinkarens visa. № 97.

1

Bland berg o dalar en hydda står, det var ett nådens hem
Ty hyrdes fader en drinkar var, så kan ni gissa vem
Det var en kall o en dyster natt, då mannen borta blev
I hemmet fanns det knappast bröd o elden slocknat var.

2/

Vid stugan stackenad hård kon sitter där, så ensam hård av sorg
Ett litet barn hon på armen bär, vem var där stanpör
Ja, det var mannen så vild av rus, så våldsam hårdhjärtad
Ett barn för maka han visar nu, uti den kalla natt

3

Då beder hon förbarma mig, var ej så hård mot mig
Ja är så sjuk jo där väl snart, o vän förbarma dig.
Om du ej längre vill älska mig, se här din egen lilla
Hon tager barnet o visar det, men han ej dygna vill

4

Då går hon bort ifrån hus o hem, allt i den kalla natt
Men många steg hon ej hade gått, förrän hon föll ner matt
Hon trycker barnet intill sitt bröst, o ropar Gud mig, hör
Gud gråt mitt barn jag är så trött, hon faller ner o dör.

Nästa morgon når solen gryr, två sjalar flytt till Sund
Förgätna ögon ej synes mer, o ej dess klara ljus
Ut tränder då den grymme man, o vilken syn han ser
När han sitt barn ur livan tar, som likt en ängel ler

Ö vänner ni som detta hör, ej kan ni dricka mer
Den dyrck som sjalvar båd hus o hem, o ett dess glädje står
Slit genast sönder förlarvets band, bliv ej bedrövad till
Låt glaset stå o bed till Gud, så går er allting väl.

Karolina 98

strand

Det ljus bakom kring Medelhavets skövla
Med dess vågor, o skepp i var kamn
Man hör sång skramlerskanet från strand och
till strand, och i rymden hörs måsarnes skri.

Ja är född i en höja vid Höjinge bro
o vid Stor Svartvik där har ja mitt hem.
Där lever ja nöjder o lycklig o sällt
för ja älskar o tillber en vän.

Ja arbetar vid sågen från morgon
till kväll, men min dag lön är ringa ändå
Dock lever ja båd nöjder o lycklig o sällt
för min lott den ej avundas må.

När som lördagens pigga den bjuder oss
hem. Då ja skundar med sving and kast
Ja klär mig ja kostar ja vet ju till
vem, för Karolina hon väntar mig hem.

Karolina så heter min blåögda mö.
Hon är vacker lik sommarens ros.
För denne vill ja leva för denne vill ja dö
Till dess livet har flyktat sin kos.

6 Karolina hon rodnar då ja en kyss begär
Men sin fästman, den nekar hon ej
För vi hålla varandra så innerligt kär
Kan den kärleken vackla — o — nej.

7 Karolina hon hittar sin panna mot min
Och hon viskar så sakta mitt namn
Hur ljuft det klänns uti aftonens vind stund
Då hon viskar du svigt är min.

8 Snart så minskes den kärliga solen sitt glans. Solen skiner så klar i det blå
Och fagra små fjärrar de bada i dans.
Livets djur den smyger på två.

Karleks vis a 99

Gosse dina ögon din blick så mild o rar
De har uppå mitt hjärta lagt en börda så svår
Ja säg på dina ögon du har en annan kär
Som hit du fakke gosse o säg mig vem den är

Den brinnande elden den brinner så klar
Två tvenne hjärtan som skulle bli ett par
Det gjorde mig ofta smärta o sinne storedam
Att se en annan vila på lille vännens arm.

Om alla blad o blommor de stoda i en ring
Uti den fakke gossen som en gång varit min
Då skulle ja dem vattna med mina tårars regn
Som fått från mina kinder lik som ett pärle regn.

En gosse utan kärlek, den vitt ja likna vid
Ett träd som bär blommor o inga frukter ger
Ja den är icke värdig att kallas för en vän
Som tager sig en annan o sviker vännen sin

O gosse kära brudo o gosse kära brud
Var skall ja finna kärlek var skall ja finna

Så många dag ja kämpat för dig min fattiga
vän. Så haver ja för detta blott ora i mitt sinn
En gång när jag blir döder o lagdes uppå bår
Då skall du likväl komma o stanna vid min bår
Som till min vita säng o till mina svarta gran
O säg har vilar vännen min som ja be-
svikit har.

Sång -!!!

En jordisk glans kan ställa hjärtats het
En kvalfull själ, kan guld ej giva frid
Så viskar döende med sorgsen röst
En kvinna ung som saknar Jesu bröst.

2 Ty ängens hopp hon en gång bittert led
Och tänkte att vid kranset fatta med.
Men hennes far o moder icke ville
Att deras barn skall höra Jesus till.

En fäst de ställde till med prakt o glans
För deras själ ej större glädje fanns
Och för att fysta andans midda röst
En bedrickt gavs åt flickan nu till tröst.

I dans ins vimmel drevs bekymren bort.
Hon på sin dödsbädd lades inom kort
Den arma flickan led av febrens glöd
O intet nu kan lindra själens nöd.

Hon ligger där, ren färd av bittra kval.
Och säger: mamma: minns du än vår bal
Min baldräkt tag den fram, ja beder dig
Ty jag vill säga vad som kostat mig.

Med fasans blick hon ser på klänningen
Och säger: mamma, mamma se på den.
Och hör nu vad ja säger minns det väl.
Den klänningen har kostat mig min själ

När hon det sagt, hon sjunker ner så matt
Men livets packla stäcks i dödens natt
Föräldrarna vid bädden sorgsna stå
Och ser att deras barn förlorat går.

Föräldrar vilka hysna lust min sång
Låg haven i till himlen ställt er gång
Ack så många lede edra barn till den
Vara emot dem äckat Jesus barnens vän

Karlssons Petter. 101

Vi Karlssons Petter fjänk på Oda Pinkesons gård
Beata kaska bebor i många Herrans år
Men hur det var så hände sej uti en vecker lördags kväll
Den första hyssen smällde o den så blev det fler

O den så blev det flera i många 100 tal
O den så blev det mera Beata hon blev glad
Karlssons Petter reste längst bort till fjärren land!
Längst bort i vilda vatten bort till Amerika

Så levde nu Beata allt med sin lilla tår
Men aldrig mer hon smakade kokt fläsk och kyss
Så levde nu Beata uti sin sorg o nöd
Hon skaffa sej en stickmaskin förfärna så till tråd

Beata stickade ylleklädes åt flickorna i byn
Och sände många bönen till Herren uti skyn
Men Karlsson uti Amerika fick slitet som en träl
Han grävde guld o silver det hyrades dock väl

Brusande Vågor. N:o 102

Stämmen här vind, vågorna brusa
Snövita skummet vräkes mot land
Måsarna skrika, granarna susa
Runt omkring, nuddan basha vid strand
Men mitt i djupet dock där står väg
Jag spanar för säker med blicken brusande
Med tår i ögat sorgsen han klagar
Uti dunsten dagg ifrån mig har flytt
Räknade timmar nu minne dagar
Städsen för mig i sorg sig har bytt
Har då på vittande har bäddat min älskling grav
Säg är den sorgen brusande väg
Arvid säg Kommer aldrig du åter
Har du en mö i främmande land
Ja vill ej tro det fästen ja gråter
Att du har brutit kärlekens band
Skynda o skynda som o till din efmavän
Om har mig lätt vämnen brusande väg
Så Hennes dragan föres med sorgen
Men vad var det en vilda Danske
Rodnaden stiger häftigt på kinden
Snövita seget tyckt den sig se.

Är det min älskade vän som vänder till mig
igen frågar hon sörjande väg
Timmarna skriden skeppet är nära
Dunmet dröjer dansande höj
Hur skall ja hjelpa nu kunna båda
Klagande hon på en gång o hög
Strid ja återförse kan skall mig
Hästa oge Se åt mitt hjärtas brusande väg.
Stolt som en Svan på Gungande vågen
skeppet ij närmar allt mer och mer
susande vinden leker i Tågen.

Redan på däcket Strid hon ser
sorgen nu flyktade bort och jag skall inom kort
vila vid Strids trygga bröst

Hjärtligt hon kramar slutet i famnen
Tycker på munnen glödande kyss
Nu har ja dunnit hjärtliga damen
Brusande vågen försvann ja nyss
Funna nu vilt ja i ro mot dej här hyggen
o bo försked ja har av brusande väg
Ofrån de flyj i stugan vid stranden
Strid ej drömmer hjärtligt just här
Fadren dröjer älskliga barnen

Utan en gosse älsklig o klar
Ej till den brusande höga haf nu mer
Haf, blott hon sin Stora hjärtan ren vaj

En dikt av Konung Oskar II

1 V

Och du saknad oskiljaktig vanden
Liksom skuggan ifrån solens sken
Från all sällskap som fick rum på jorden
Om dess låga brunnit än så ren?
Vaskas icke kärleken den gyllne
Han som tycks med själva himlen slägta
För en bättre katt än graums kulna
Eller hästlas helgen ånkes dräkt
Och om lucks kraft Vaskta Vänder
Uti världens natt av altgod Gud
Svara, svara vaskan Vänder
Plötsligt vid dödsängens hemska bud?
Och fängnes vitt du gälden hyda
Livets hemlig het och dödens är
Men kastan fängnes ben vi hyda
Evigt är det, som utåns här

5 v.

Det förmultnar våd i grafvens skötе
Lifvet flyktes i grafvens dunkla skickt
Dock det slumrar dock vid återsyn
Det förklarligt blir återväckt
Så ock sorg det ej förkväfves
I förtviflan sänkes ej din själ
Ett ditt Fjättes dopp var ej förgäfves
Herren tänker på de sinav vid
Fragna minnet ädla makars minne
I hans famn som skall lifva hvar
Mycket dyrbart sluter kammar inne
Barnen, käre för den baste far!
Samma moder i den lilla smärtan
Skada undergivet Guds behag
Känn den arg som bar i vämmas
Bland hans vämmen hat var även jag
Tro att himlens ögna vägen finner
Ned i graven fjättan djup o tröng
Tro att livet även döden vinner
Tro på återseendet en gång!!!
Hfors den 2-1-1916

Sång N:o 104

Det var en gång en gammal girig man
Som här i denna världen sträng a skatter vann
Han bevde blott för denna snöda världs
I girighetens band och bojor snärjd.
2 En dag han satt på sin prakteuk klumskeäng
Och räkna över penningar i mängd
Då hörs bredvid en barnaröst så klar
Som frågar är det stjärnor som nu har
3 Den gamles blickar följa av grejs nu
Han frågade den lilla: Som är du?
Jag är Maria Mannas lilla vän
Som plockar blommar här på denna äng
4 De blommor som framför mig ligga här
De äro lika vackra som de där.
Det är pengar nu dina dyrka kan
Men nu får de, de der ej hjelpa kan.
5 Du bäres åter barnens sig bada sind.
Sig ritken bön uppstämmer nu till Gud
Om nu på denna fråga ger mig svar
Så skall nu få den kraus jo kunde kar

Guds ande vid den gamles hjerta rör
Om hjelp hjelpa kon der men ej ett ord kon hör
Om nu kan hafft Manna liksom jag
Darför bad kon ej med os varje dag.
Hans barndoms minnen tråda fram med kraft
Han vinder nog att kan en Manna haft
Som bad med honom både morgon kvälk
Och denna tiden framstod nu så ofta i
Nu får ju lov att skynda hem ~~till~~ efter
Ja kor att Manna hörg är ängslig bli
Ej stanna, stanna än en stund hos mig
En bön ja ville bära utav dig
Nu är det mitt på dagen Jesus du.
Ej kan ja bedja aftonbönen nu
Men Manna tåtak har om Daniel kvälk
Som bad till Gud vor morgon middag
Så sina den lilla fallet ner
Och bad o Jesus intag mig allt mer
Sen sade kon må Gud välsigna er
Och sen den gamle kunne mer ej tala.
En tid därpå var är den gamla då
Uppå en bädd av plog är och av sår
En dag han blivit överkörd
Men ifrån döden o till livet förd

Så läkaren uppfångade hans ljud
Då börde han den gamle be till Gud
Det var den bön Maria bett förut
Och den blev honom kär till livets slut
Så penningbär han lämna Läkaren
Och sade bygg ett barndoms hem för den
Att många små sig kära bedja på
Och ack omkring en prakt full blomsterång
Och denna kransen den är mig så kär
I gravens kammar skall denna följa med
En stund därefter gick han nöjd o glad
Att plocka blommar uti satans stad.
Att femårs barn bekännar Herren Gud.
Och till den gamle förer dödens bud.
Må Gud välsigna alla sina små
Att de i världens vårding är bästa.

Sång

Harry

106

Läs

Det var en gång en moder, som på sin dödsbädd
Hon var så nöjd o stilla, då hon mot mörket såg
Ty dödens udd var för henne var bruten som ett strå
Och därför nöjd o lycklig hon till himlen gå'i såg
Hon kallar fram de sina till bädden för att se
En sista afskeds hälsning o sin välsignelse
Hon trycker en i sänder intill sitt kalla bröst
Och viskade bör Herren förbliva eder tröst.
På små sig alla ordnar i ring kring moderssängen
De vänta uppå Harrys sin broder kär och trång
Nu rusar den så hitåo till moderns läger fram
Hon honom vill välsigna men han drar bort sin hand
Ja mycken kärlek slösat på dig min kära son
Och om din bästa välfärd ja alltid varit mån
Du tackar dock min kärlek välsignelsen försmår
Och Jesus fråb min Harry sin lycklig hem ja gå'i
Nu fick dock Harry skåda vad par'n aldrig sett
Han såg nu ovad sorgen ja han min mor herrätt
Han greps av bitter ånger han steg av sammanstund
Ja många tyngden lämna ja gå'r nu detta väl.

Vet du var vakt gjordes? Jo uppa moderns dag
Det var en mycket dimmig o kall novemberdag
Där på den gröna kullen fick Harry verklig frid
Och inte så var han lycklig o han förblev därvid
Nu vilar också Harry i Lulus heta sand
Ty han gick ut som missionär till detta mörka land
Där fick han offra livet för Jesus Kristi skull
Vi önska på dit minne sof gott i mörkamull.
Så fick den kära modern sitt barn dock återse
Fast han vid hennes dödsbädd såd det skall aldrig ske
Ditt tårsåd du sådde skall spira upp till slut
Det goda såd du givit skall aldrig planas ut
Så tröstna icke kära att på den ödla såd
Du en gång skall uppskåra den såd du har lagt ned
Ty Gud skall vaccken giva åt ordet i sån ut
Och evigt lycklig blir du vid skördetidens slut.

Tecknar Jenny Nilsson N:o 11 Tannebergs Gruvor

Ingeborg, 106

1 vers
Ja Ingeborg har nu vät sett elegant o
smått korkett. spltbid skick i blankskinnsko
Utan far o utan mor Ingeborg är så fin så rar
Så jag har vaenda kar, säkert kan få hjärteborg
Sen de har sett min Ingeborg. Ingeborg se hur
hon får sig, se hur hon gör sig så fin o elegant
Ingeborg på promenaden, vid vaktparaden.
Hon är charmant.

2 vers
Nu Ingeborg är 17 år i knappnings tiden nu hon står
Hon värmar smått för ämnen är som en ung mö
likt yr. Ingeborg på en mascherad var en dag i full
parad, Hon gjorde chaix vid sin entré med sina ben
en fin succes. Ingeborg se hur hon får sig, se hur
hon gör sig, så skick o elegant. Ingeborg på mascherade
en dag i staden. Hon är charmant.

3 vers
Men så en kvall det lände sej, hon gick på promenad
med mej, o alla herrar var vi gick jag kunde en
fästmön blick, ett skumpeband hon tappade
men ämnet det hon klarade. Hon hittar in
i närmsta port o hyssjar käckt så var det gjort
Ingeborg se till du får dig, se till du går dig så
skick o elegant Ingeborg på promenaden en kväll
i staden Hon är charmant

4 vers
Vid Mälle Ingeborg och jag. Ja kunde där i
somras säj, med badkostym utan linkå. Hon kärlig
var ett se uppå. Bekantskap gjordes uti fart. Nu
blir hon direktörs fru snart. Först om en månad
eller så. Det kom ju lite kvalligt på. Ingeborg
vad har du för dig, pass på du gör dig nu skick
o elegant. Ingeborg sen Mälle baden blev
känt i staden. Det var genant.

Elvira Madigan 107

Sorgliga saker hända. Som romaner syntes kan
finne för en dikt mikända, Det var flicken Madigan
Paket var hon som en slänget Kind så röd med ögonbli
Smått om livet som en slänget, försande att de uppå
Så hon dansade på lina som en liten lärka glad.
Bifallsropen höjer vina ifrån långa bänkarna rad,
Då kom löjtnant Sixten Sparre, Paket bildad adlig
Ögat strålar hjärtat darrar, Ty kent kärlek den blev
Gift var Sparre men sig skilde. Kan sin maka inom kort
tilling kan försaka ville. Med Elvira draga bort
Det låg slut på dessa pängar, Ingenting att leva av
De till Danmark styrde färden Men den resan den
Fästan lång i vida världen, Tänkte de att draga bort
Det låg slut på dessa pängar. Ingenting att leva av
Så ändå ändock tränga Tänkte de en bladig grav

Att och kärlek dem förenat, Leva här det var ett tvång
Därför båda nu ej ovat. Då på en osannna gång
Spann en revolver bade i sin hand, o rikte hog
Mot Elviras vitkyssade. Sjuken min hon föll o dog
Vidt kring hela världen denna Händelse den spridde ut
Skildra den förmår ej pänna. Bråttlig högan nyskiljet slut
Tänk därpå i ungdomsåren, Ehur lätt du falla kan
Brättlig kärlek, följ ej sparen! Tänk på Sjuken Magdan

Mannens förmaning. 108.

En gång sade mamma till sitt kära barn
Akta dig att falla uti mannens garn
Akta dig att tro på mannens vackra ord.
Ty blott ofta falsket bor i mannens ord.
Fordom sökte gubbe, fordom sade du
Att din högsta önskan var då vi blev tu
Då når vi fick räkas spreakes med varann
Nu är det helt annat sedan du blev man.
Det var på den tiden, se du det var så
Då vi voro unga båda två
Nu är det helt annat sedan man blev fäst
Tuckt man ej får röra smeken alltså fäst

Skall man ha en klädning eller några band
Skall varf öre räknas utur mannens hand
Vinet man ganst får höra snart blir så här
Jag har inga pensingar Jag är ej mera kär
Därför gäfi dej aldrig, aldrig kära barn
Akta dig att falla uti mannens garn
Akta dig att tro på mannens vackra ord.
Ty blott ofta falsket bor i mannens hat.

Hjärtrö-valsen i 9

Hjärtans kära nö, lilla vän uppå Hjärtrö
Månen lyser klar, uppå bryggan valsen vi tar
Här å stång o dragspelsgnäll, tar en vals i månskens kväll. Lilla vän en dans uti månens glans
Du min skatt här skall valsas i natt.
Hjärtvän på Hjärtrö, vi snurra o far lilla vara nö, se en dans vid dragspels gnäll
Så som skall vi vandra i månskenskväll
Många en flicka gram, vill ha mej till sin kamrat
Ja får mången vink, men ja ser ej åt gossbarn
Ja ej tillåter åt nån barn, när du ser på mej o ler
Lilla vän en dans uti månens glans
Du min skatt har skall valsar i natt

3 vers e.

Ringar fria å gull, ska ja ge dej så kärleksfull
Uppå Hjärtat, ska vi bygga vår stuga så
Uti stormig höstekvälll, ska vi må vid spiselns häll
Lilla vän, en dans uti månens glans och.

Balliskan. 100.

På Balliskan ja går så glad med dig
min vän i Malmö stad, här kommer folk
för att och vänt till Balliskt sommar fänt
Härliga Härliga Malmö må
Uppå din stig vill ja vaser stå
Lilla Pernilla du tjusar mej
O vad ja älskar dej.
2 Allt tjärtes vis här är det lika
O många glada tido för driva, O kattar
speglar sig i sjö, så sjönk uti malmö. Härliga
3 Här spränkas tjusk, paneras fransk. Men klatt
din tjuva o kassko sätt, Han ge mitt tjärta här
På Balliskan går allt galant, Där får man
se så mycket granna Men vackrast är attse
ändå är dina ögon blå. Härliga Härliga

Stor Olas Maja. 1

Stor Olas Maja var döder o vit som mattan
på nyfallen snö, men priast våga ej icke dit
för levande pina o dö, för Maja hon var stygg
som två, stygg som två stygg som två En löjtnant
till postman hon vänta på, vänta på på på.
Men Nils Bock Ola låg vod i sin häg Han
fria till Maja o sa, ej grannare flicka finnes ände
Sej vill du till pastman ta Men Maja hon
skratto haka ha Hapaha hahaha Skulle ja en
konare till pastman ta haha haha ha
3 Men Ola han sa kära Maja så sött Ja dej hulda
o trogen skall bli, Men Maja hon sa gå bort ditt nät
Ja dig aldrig mera vill se, Men Ola han smeker
så Heja ja så hejoja nu aldrig mera på priest ja gås
Då kom där en löjtnant i grå uniform för
stor Ola ville han bli Han fria till Maja
med dundrande ton, o Maja hon sjong kolikej
Men Maja hon smeker så hajaja ej ej ej
Om ände Ola hon ville mej ta hahaja ha.
Skriven i kvälls så av en koma ta.

Vild anden 111.

Till Mardiga landen vi kommo om våren, till
vassen vid stranden, som fordom med sien
Få byggde vårt bo uti kalek o tro. 2:
I värliga natten vi summo förtialigt. 3
Ingnask vatten vi hade so° salgt.
4 So° snart våra små kunde följa oss två:!
5 En natt da° vi summo förhaligt i vaden
Få plötsligt förnummo en båt uti staven
En jägare stod som sökte vårt blod. :;
4 Ostasc po° minuten det bliastear o brinner
min maka är skjuten, pennes hjärtablod rinner
5 Ja kan icke följa, till flyktet eder svingen
ja själv måste döja den sårade vingen
I dyget ja dök uti bliscktar o rok.
6 En stund fick ja hida den sökte ja nått
Ja sökte att vida att finna de kära
men aldrig ändå ja fann mina små.
7 Få människor att vakta ja sedan mig lärde
bland gömman so° väkta ja små mina förde
Till obebodd ö uti vittande sjö
8 Där grieksella dagar o kuskiga nätter.
Där ensam ja klagar o minnes de skätter
Där maken o. ja redde back en dag/den 7 maj 16.

Drinkarens hem. 112.

Får är va? vair äo sorg? Får är sår utan sak?
Får far tårar och sucker till hem?
O, min broder, håd in under drinkarens tak
Och du mäto rön i dorren av dem.
2 Ty där inne gått fram Dar förderjande vind
Som ej skonar en knoppande ros.
Idet lyckliga hem. På den blomstrande kind
Vill var solglimt har flyktet sin kos.
3 Jag allt jämmer allt ve på den sucksonde jord
Jag allt mäter o kopplåstet där
Och säk fatta i bild, den ej fattad i ord
Wad en drinkares hem likväl är.
4 Ser du maken som täid av bekymmer o nöd
Får ej kalek men barnen o dag?
Ser du barnen de små vilka ligga om död
Men gå hungrande dag efter dag.
5 Ser du tarter o bratt kos de unga och gro
O stå rot i den bärdiga jord
Sett den dåo ej Gud med sin ande får bo
O dåo frackt man förakter hans ord.

103

6 v

Ser du fängelset pock redan öppnat sig vitt
Med dess hemska dess nyktiga celle.
Ser du släcka rätt liv lika dyrbart som dött
Länke långt före kamratens kvälle,
7 Minne du ej här skuld - denna nyttsom
10 stär. Som förderver vid folk o värt land
Minne du och gjort allt vad du kunnet o bort
Till att slita de medfödda band. Skriven av H.

Fänkes Visa 113

O jag vet en dal, så skön på Hemlyckes skönaste strand
Där ja hvile många en lycklig dag. Och ja satt o gjöng
om vännen i den sena aftonstund, där han
bodde min Selly med lekag. O mina ende
vän så kär, ja nu alltid ensam är skall ja
aldrig mera lycka på din hand, ja sitter nu
vid flodens strand o ja fälter många en tår
För du med på vår Hemlyckesskära strand
Månen sken så klar på fältet. O fjärran blänkte
på det hav. Då på floden sut en fäld ja tog
O ja seglade uti min båt. Han munterk
spelte då, han då alltid så mitt emot mig sag.

3

Ja en afton gick till hyddan, uthan kon sett till
Fjärran land. Gramar sade hon är såld som slav
En rövare som sett förbi kan mot hojar hemeband
Nu hon pbag es till dess hon lägge i grav. O! min vän
4 Mina ögon äro blinda, att min väg ja icke ser.
Och jag längtar till det fjärran land
Och ja hör hur ängbar bette Vänner mildt
emot mig ler, O farväl, O farväl min skönа
strand. O! min ende vän så kär o.s.v.

En Visa 114.

Det dofter så skönt uti sommarklädd skog.
Och fåglarna sova så sött uti lövа
O månen den blänker så vacker o sund.
O stjärnorna tändas i skymningens stund.
2 I munden den äldriga ekorn på stand
Där sägs man två vänner med hand uti hand
Han smeker så ömt hennes gyllenе hår
O sade: min vän snart ifrån dig ja går.
3 Till sparta liens gulltand ty dit står min väg
Att söka min lycka ja kanske där får
Sen vänder ja hemåt till Sverige igen
Att fira vårt bröllop i vårt hem

Den jung frun hon trycker sig intill kavaljeren
O ofta blir hennes ja på ingen tid
Om du från mig reger du bort gånger mig
O tager en annan i stället för mig.
Ney aldrig i världen vad som händer av
Så vacker ja aldrig min trofaste vän
Så vacker som du tror att ej bort gånar mig
Så stockar då aldrig min kärlek till dig.
Sitt emot de tjuga i skuggrika lund.
Som skiljes de båda i skymningens stund.
Han tänker på henne med saknad i bröst
Hon tänker på honom men på ingen tröst
Till främmande land han nu genast begiver
Till vikare nejden än hembygden har
Med vemod i sinnet på havet han ser
Sitt fosterland sjunka i dyn i norden ner.
Fem år var han borta och vikedom fann
Bland främmande folk han ej ensamhet vann
Han tänker så ofta på vännen så kär
Om hon honom komma än tog en där är.
En afton så kom han till Sverige igen
Han var då ej väntad att hemkomma än
Han gick sig ut i på kyrkogården gån
Och såg solen sjunka i vesten så skön

10

Han såg uppå graven som nämnad där var
Med kavet det svarta, och inskrift därpå
Med bokstaven vita som nyfallen snö
Som bägge han undra vem där begrävd
Han gångar till graven på klippan så rik
Den plötsligt han blixen så blek som ett lik
Med tårfyllda ögon tillbaka han går
Ty vännen han älskat den tog i sin grav
Ett leende med sjunker i graven med dig
Så tänker han sakta o ställer för sig
Lik solen som sjunker i vesten så blid
När stjärnorna tändas i skymningens tid
Och fiskar an han drager sin nätsten med makt
Och sikten mot hjärtat det smälter så hårt
Och blodet det farar nu värt så rätt
O ofta hon har sedan på månsken fått.
Skriven en Augusti afton av Hilma.

Kåleks visa N:2 115.

v. 1
Jag sjunga will en enkel sång.
För liden faller mig så lång
Men jag will nämna i visan här
Att jag i flickor var mycket kär.

2 v. Jag reste hem med vanst mod.
Om jag skulle träffa den flickan mer
Men detta faller av sig själv
3 a Det blev ja klok på den samma kväll

Den samma kväll kom ja på bet
Där var en flicka i gius grå schal
Hennes ömma blickar de lydde på
4 v Att ja med henne hem skulle gå.

När balen slutat om morgonen
Då gick jag hem med min lilla vän
På tallen vid om träff igen
De andra kvällar ja hade än.

5 Sol ja var lycklig vad ja var satt
Ja gick till flickan varenda kväll
Men denna glädje den blev så kort
Ty jag fick henne sick resa bort

9 v
Om några dagar kom där ett brev
Nå kan väl tänka att ja hur glad ja blev
När detta brevet från vännen var
Som går där hemma i Hellestad

8 Ja bröt det brevet o läste dessa ord
Kom hem min vän om du har mig kär
Ty här skall vara bal på tända kväll
6 v Kom säkert kom då min lilla vän

Han kom till tåget när ja reste ut
Till skönas afsnoops institut
En hyss ja då utav henne fick
Och glad till mods ja på tåget gick.

9 Så reste ja till Hellestad
Då var ja i mitt sinne glad
Min flicka stod där med öppen famn
10 Hon sade väl kommen min yngsteman

Men samma kväll skulle nå hämnain ha
Nå kan väl tänka att ja var glad
Men detta skulle ja aldrig gjort
Ty ja blev rusig det ganska fort.

11 När som ja vaknar om morgonen
Så satt min vän vid min sida än
Hon sade vän min nu är det slut
Ty jag kan ej längre hålla ut.

12

Nu kan väl tänka ja ej blev glad
När hon de arden till mig sad
Ty henne älskar ja lik väl ömt
Och hennes namn klingar för mig skönt
13 Men ett ja säger att hon altagen var
Ty om åtta där hon först avsed var
Allt med en annan som hon kapt bär
Och snart väl även hon gifter är
14 Nu slutar ja min enkla sång
Kanske ni tycker den blir för lång
Men ja vill nämna i sista rad
Att ja är inte något glad.
15 Till någon vän som diktarn är
Så är han endast en militär
Som tjänt dagon uti Kremne ån
Och snart han därifrån avsked får
Skriven i söndags eller midda i Mars 1717

Baner 116.

Det väcte en yngling med ära o dygd
Han var på sitt 17 år, o han ägde en vän
som var o en gång. När den bevande kärleken står
2 O de sworo en ed när den dvan flöjt bort
Denna dvan vårt vittne skall bli Jag över dig
vill bo vill ed svärd dö, att ja aldrig altagen skall bli
3 Men en rikare friares tillbedning hon fick, o snart
med på detta hon var, Hon glömde sin ed
o hon glömde sin tro, o hon glömde sin käre Baner
4 Ett år har förgått han har sedan förstått, att en
annan hon knutit sitt band Ho an är svag i sitt
sinne o hans tanker illa in Han ämnar förkorta sitt liv
5 O så hastar han ner till den bevande ån, Där ägnar
för honom gå högt. O så hoppar han ner o till botten
han går Där fann denna yngling sin grav.
6 På lång avstånd flickan betänkta kan vänn
tillstöta Då log hon av vaggan sin älskade o
gick dit som vännen har gått
7 O så hoppar hon ner till sin käre Baner
till barn uppå armen hon höll

107

Ensam man dem säker man finnen den trasc
som vänner de vara ännu, sin arm han kom
sinnat om sin älskades hals o sonn han var dess
O flicka i alla som älska en gång, var trogen
från början till slut. O slippen att se denna
fasliga syn, att förkasta en älskades lif.
Hama den 16 Juni 1918.

Det var en gång en sjöman med hatten
tjockt på sned han trotsade det onan
han hade blå hänat i Vän hebrik
Begärad han älsklig hitte mej i han
var först förlova med an
som var snäll uppå hatten
vågarna på byxa hammelan sjö-
manna stå Bataljonen den falder
o segeln de slå atlanten är
Bölgande blå.
Här [illegible] min kärlek fär
hem från Kommer [illegible]
Hemet [illegible] på [illegible]
och [illegible]

Till sist ett ord till alla som vandra denna väg.
Du skall ej vara rädsla ej något va Kan dig
Jag själv har blivit provad i månader o år
Nu ~~slutar~~ slutar jag min visa jag nuna ej förnö

~~Unga Olsson uppå Bio.~~
~~I Unga Olsson uppå Bio slår signer.~~
~~två små sötnosdamen sista brev.~~

Flygarvalsen

Fram genom luften går flygarens färd
över en okänd värld. Luftgropar lura
med falska försåt på aeroplanets stråt.
Han får ej svika, nej lika glatt dag och
natt vid sin ratt. Kastvindar komand och
byar gå, säker han sitter ändå. Ty hemåt
på stolta vingar under himmel blå, hans
aeroplan sig svinga. Svenska bös hallå.
Min lilla hjärtevän är du mig trogen än.
"Härlig! Härlig då kommer jag igen."

Jaberup den 16:11 1928 Karl-Oskar Ekberg

Härlig

Karl-Axel

108

Lilla lillans sång. 118

I en [illegible] på Lazarett [illegible] ängar
[illegible] Låg en [illegible] sjuk och blek och
hård med [illegible]
Allas hjärtan [illegible] den lilla [illegible] blek
och sjuklig låg.
Bar sin smärta utan klagan i ett barnligt
hjältemod. X 3 V.
Så en dag hon frågar Läkaren. Som vid
hennes sjukbädd står får jag komma
till påsken [illegible]
4 V X

Läkarn svarar då [illegible] ej, ej du kan du
få leva, men till pingsten kan väl hända
du får komma hem till Mor.
5 V X

Pingsten kom med gröna kvistar, blad
och blommor uti på [illegible] den lilla
sjuka flickan låg stadigt fängslad uti sin
säng.
6 V X

Så igen hon frågar Läkaren ~~som vid~~ ~~får jag~~
~~komma hem till~~
hennes sjukbädd står

får jag komma hem till Hösten
får jag komma hem till Mor.
7 V X

Läkaren [illegible] ej den lilla smeker blott
hennes gyllne hår och med tårar i sitt
öga [illegible] ut och går.
8 V X

Hösten kom med hennes skyar, snö o
is så får ej säge dag, men den lilla sjuka
flickan blev allt sämre för var dag.
9 V X

[illegible] hon frågar läkarn som vid
hennes sjukbädd står får jag komma
hem till julen får jag komma hem
till Mor
10 V X

Läkarn svarar då den lilla, nej min
[illegible] får du ej du får ej vänta den
behöver och måste [illegible] komma till igen.
[illegible]
11 V X

[illegible] kom i graven andas
Nästa år [illegible] och snö, ~~och det blåst på hon~~
~~[illegible] men~~
nu är hon hos Gud Fader i herrans
hus [illegible]

Se ett skepp har lämnat hamnen och styr på böljan blå. Blåsten viner ut i seglen att vårt skepp framsegla må över oceanens våger Kalifornien ju är.
Målet för vår långa längtan Guld vi hola skörda där.

2

Ibland dem som lyckan söker är en moder med sin son. Hon till västern ivrigt tumlar och som resan slut är mån, hennes mål har alltså gått och hem berett förut nu bor gaf sin make väntar och sin käre son dibak.

3

Bäst man länker ingen fara sloss allarm vad är det oceanens våger röjer havet fradgas på vår väg. Ganske har vårt skepp gått sönder, grundt läck man frågar så alle upp på däcket rusa, rock med fasa hör man på.

4

Nu skall sista båten lämnas, men vad ser man väl på däck, Modern som till västern skulle med sin lille son så käck, finns det plats för dem i båten, nej blott en han rum där få skynden er kaptenen säger väljen vem som skall gå.

5

Först syns modern något tvekram men hon sig beslutar snart sonen skall gå med i båten, hon på skeppet stannar kvar, och sin son för sista gången, hon omfamnar kärleksfullt avskedstårar ymnigt flöda o nu sägen hon så kult.

6

Gå min son i räddningsbåten, jag vill gärna stanna kvar o gråt glöm ej dan moders avskedskyssen brännhet var, hälsa pappa ja dog för dig.

7

Moderns kärlek rör oss alla men större kärlek ej, haver Kristus oss bevisat o besinna det ju än när på korset han blev spikad, Gudakärlek djupt oss rör, beder hon för sina bödlar och för fiendernas död.

Slut

För so skull och kros skull. 170

När som en sjöman går mall i sin mans, gående på heminet han tänker. [illegible] med den kös, som är hans, gömmer på kostliga minner. Ringen, som skall bli vår tecken, i par jag än, tills jag får smycka dig, lilla hjärtevän. I för so skull och kros skull och så för kärleks skull får du allt vad du vill äta av mig. Jag drack din skål och min skål uti Bordeaux och i Hull, ner i Frisco och ut Marseille. Allt vad du skriver på önskelistan, har jag med hem uti sjömanskistan. Ty för so och kros skull och så för kärleks skull får du allt vad du vill äta av mig.

Köp hjärtas.

En liten amulett vill jag skänka dig. Jag ännu ingen gett vad jag ger åt dej. Vill du din kärlek förklara, skall du ej vara rädd lös. Genom mitt hjärta en ledning det går fast den är trådlös. Mitt hjärtas telefon inget nummer har det ringer ej ifrån min får aldrig svar. Om du vill ringa till mej och jag skall vistas till dej så är mitt nummer jag älskar. Dej

~~Till Marien~~

~~Utan liksom en stjärna~~

"Myrtenbuket."

1.

Kam för altarringen stod ett par
Brudens vaxker som en ängels var
kunnes anake han var hård som sten
blicken Hänger genom mäng och kunn.

-2-

Prästen anälkades med dyska steg
allt var tyst i salen, alla teg
Brollopsskaran där högtidligt stå
Fast Brudens hjärta det av ängslan slå

-3-

Prästen Fråga honom vill Din nu
denna flicka Taga till Din fru
Älska kunne uti nöd och lust
varda kunne både hjälp och tröst

-4-

Ja kan svaras med en röst så hög
då en suck ur kunnes hjärta stog

dannande i varje timm han står
nästa fråga skall jag svara på
=5=
Prästen fråga hvem om hon vill
denne man för evigt höra till
Nej hon hördes knappast viska fram
ty hon ansåg vred med fåmam.
=6=
Hennes anhörige som var häröd och kall
svara ja ty annars dö Du skall
vid dessa orden blev hon blek som snö
svara ja ty annars skall Du dö.
=7=
Då hörs ett skott ett skri och all var slut
Lucks källa har om rummet ut
hennes lidande där slutet fick
och i blodbrädd hon i döden gick
=8=
O gryymme man se här Ditt dyrkade dråd
fly till Du Gud och sök av honom nåd
handhända Du i evighetens land
försoning får av hennes egen hand.

Per på torpet fick ett brev
Det var sänt från någon som skrev
Rätt fort o bära nu
på bekymmer mina sko.
Så sa Per det får av vikt
att han får den mycket bråckt
snart, så° gick han mot stationen
med ett par vejade den
När han telegrafen såg
Rasade en tanke i hans håg
lät dem gå som telegram
fastän fort tar sänt ej fram.
Trots en tung o gammal krycka.
skyndar Per för stolpen upp
Orsaken flink i väl o dåd
hänger skorna på en tråd
Trots att det sitt bruk i stråk.
fick han se en pojke gå
intet annan påpke skorna bär
emot att fadershyddan är.
Men en man på stoppestället
hade sint sin väg dirigerat
stoppade gladpe den lilla stackarn
tänkte så därmed mina skor.

Register över visorna

		sid
1	Den förste gång i världen ja dinw ägde	1
2.	Krigarvisa	3
3	Edvards dödsång	6
4	Lejonbruden	7
5	Hjalmar o Ingeborg	9
6	Svens Artilleri sång	11
7	Seglaren på mörkblå våg	13
8	Säg minnes du den allra första gång	14
9	När du skall fria	16
10	På Ringdals klippa	17
11	Mitt hem	19
12	Hulda vid graven	22
13	Kubben o Gunnman	23
14	Fiskarvals-en	24
15	Tjänarinnornas visa	27
16	Malmö gosat otto=1	29
17	Staffans visan	32
18	Renvinets lov	35
	En sjömans visa ja önskar att sjunga	36
C	Hilmas visa	38
21	Alvsborg visan	41
22	Den Italienska flickan	43
23	Karleks visa i syrsdonens blomaking	44
24	Sorgfri o glad	46
25	En visa om en rasker drång	48
26	Karleksvisa Hör du min lilla flicka ja	49
27	Färgät-mig-ej-en	50
28	Flyg sångens duva	51
29	Resedan	52
30	Jasminen	52
31	Afskedsstunden	54
32	Stjärnorna på himmelen der vandra av	55
33	Ur stormarne ser ja en avlägsen kamn	56
34	Arbetets söner	57
35	Erik o Karin	58
36	Den glade drängen, Ola var hyens	61
37	Wandringsstaven	62
38	Karleksvisa, Ej länge uti världen	64
39	Tantelin	65
40	En dröm i verkligheten Hon satt på klippen	66
41	Efter baken	70
42	Elin o Herremannen	73
43	Sjömannens återkomst	75
44	Vem är din vän	76
45	Spanjorens hem	78

113

93	Aftonsolen skiner strålar sänder	173
94	Kosters vals en m.	176
95	Adam o Eva	177
96	En ensamma,	179
97	Drinkarens visa	181
98	Karolina	180
99	Sover dina ögon så	185
100	Sång	188
101	Italiensk Pilter	190
102	Brusande Vågor	191
103	Oskar den II:s dikt	193
104	Sång	195
105	Flygarvalsen	214
106	Vid lillans säng	218
107	En moders kärlek.	220
108		221

105	Harry.
106	Ingeborj
107	Elevira Madigann
108	Skammas förmaning
109	Hjärtevö-valsen.
110	Baltiskan

111	Vildanden.
112	Drinkarens hem.
113	Kärleks visa.
114	Visa
115	Kärleks visa.
116	Banér.

Det var riktigt vart annat
Pilsner emellan som skenkades
Redlig som min kan tänka en
Tog från fickan stora mer
Men kan hänger sometygsant
Sina slitna skor i pant
och satte
var det ej sjungit så och
Per han vill mera dag
som alltid var i lag
och ifall sina tillgångar
Pajpens skar och vätskt han

46	Amanda o Herman	80
47	Gossarnes klagavisa	81
48	O lördas kvällarna	82
49	Fröken Agnes	83
50	Kärleksvisa nu ja sjunga vill om flydda	86
51	Kärleksvisa En midsommar afton i lunden	87
52	Baldrottningen	88
53	Skärgårdsflickan	90
54	Kärleksvisa ja gick att spatsera	93
56	Alpens ros.	94
57	Vid Bohusläns kust	100
58	Du har diamanter o perlor	102
59	Kärleksvisar När solen högst på fästet ilar	104
60	Till ett nygift par	105
61	Rubrik en gumma på gammalt skick	107
62	På vägen till min vän	108
63	Farval mitt hem	109
64	En moders bön	110
65	Hon o Ja	111
66	Askällsloftet må du giva	112
67	Lilla Anna	113
68	Yxmordet i Ynsjö	116
69	Kärleksvisa i min ensliga borg	121
70	Warningsord i anledning av yxmordet	124
71	O hören föräldrar	129
72	Skottårs	128
73	Hammas visa	131
74	Skepnet Skulda	133
75	På Kyrkogården	136
76	Ester och Axel	138
77	På Kvisten	141
78	En tjoman ute ervalen har	142
79	Ifrån främmande land. Saga	143
80	Skärgårds flickan	145
81	Studentsången	147
82	Asceb o Lina	148
83	Tjänekvällen	150
84	Att hava från den sagna	151
85	Pelle o Stina	553
86	Bellmans bilen	156
87	Då ja förlovad blev	158
88	En skaklen vän	160
89	Lovisa paraplyn	162
90	Om flydda dag	164
91	Kärs på Idas grav	166
92	Bovar pris	170

Tänkt i alla möjliga lägen
skamm hänga ända kvar
sagan gubben det är adam
själv så mycket talgram
Men när han kom mämmor såg
skona blir han glad i håg
pojken nej nät sån heter
sänt de slitna i vatten.
han gick hem i egna mor
nästa pojkens fanda skor
han har sänt dem han som svar
telegram är bra så fer.

107	Elevira M
108	Hammas fö
109	Hjärtero-n
110	Baltiska

173
123
79

116